BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 150 ► Mayıs / Gûlan 2006 ► Fiyatı: 2 YTL

FAŞİST DEVLET SAVAŞ - SIKIYÖNETİM - OLAĞANÜSTÜ HAL İSTİYOR!

Provokasyonlara dikkat!

► **Newroz isyana çağrıdır...**
► 8 Mart kimin?
► **Kadınların kurtuluşu sorununda eylem çizgimiz**
► En büyük çete: TC devleti!
► Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
► **1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı konusunda kimi tavırlar**

İÇİNDEKİLER

3	**Faşist devlet savaş – sıkıyönetim – olağanüstü hal istiyor!**
16	En büyük çete: TC devleti!
18	**Kadınların kurtuluşu sorununda eylem çizgimiz hakkında karar**
28	8 Mart kimin?
29	**Newroz isyana çağrıdır…**
30	Yaşasın devrimci 1 Mayıs!
34	**1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı konusunda kimi tavırlar üzerine…**
37	Referandum deneyimi
41	**Bir işyeri örgütlemesi nasıl olmalıdır?**
45	İşçi sınıfı içinde çalışmada doğru bilginin önemi
47	**Tecride karşı ölüm orucunda 122. ölüm…**
51	İnternet ortamında bir "meraklı"nın sorusu ve cevabı
55	**Gücümüz birliğimizden doğar!**
61	Miloseviç "demokrat" ve "insan hakkı savunucusu" batılı emperyalistlerin zindanında öldü!
62	**Filipinler: Rüzgâr eken fırtına biçecek!**

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P&Yazışma Adresi: K. İnan • 12 Rue de Rome, Boite Postale No: 287, 67000 France
İnternet Adresi: www.geocities.com/bolsevik_partizan
E-Mail Adresi: bpnkt@web.de · **Tel. & Fax:** 0033 (0) 388 60 74 04
Fiyatı: 7,5 YTL, £ 1.50, 2 EURO

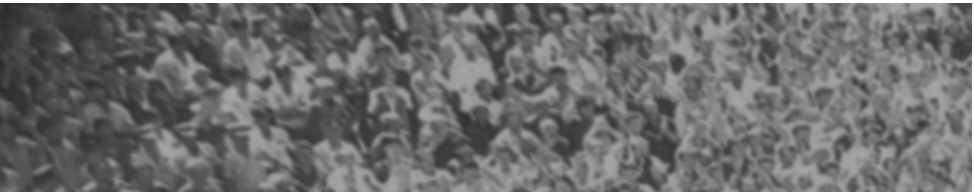

PROVOKASYONLARA DİKKAT…

Faşist devlet savaş – sıkıyönetim – olağanüstü hal istiyor!

Biz Bolşevikler, dün olduğu gibi bugün de ülkelerimizde komünistlerin önünde duran en acil görevin Bolşevik Parti'nin inşasını derinleştirmek, gayet geri düzeyde olan işçi sınıfı hareketi ile komünizmi birleştirmek için her fırsattan sonuna kadar yararlanmak, Bolşevik Parti'yi fabrikalar temeline oturtmak olduğunu tespit ediyoruz. Uzun vadede devrimin zaferi bu çalışmanın başarısına bağlıdır.

Egemen sınıflar içindeki iktidar dalaşında Newroz öncesi, sırası ve sonrasında gelişen kimi olaylar önümüzdeki dönemdeki olası gelişmelere de ışık tutar nitelikte oldu. İktidarı elinde tutan ve fakat halk desteğini önemli ölçüde Türk-İslam sentezcisi ve iktidara gelebilmek için de Avrupa Birliği'ne (AB'ye) üye olma endeksli bir siyaset güden AKP hükümetine kaptırmış olan ordu merkezli Kemalist faşistler, iktidarlarını sürdürmenin yollarından biri olarak ortamı germe, savaş-sıkıyönetim-olağanüstü hal üzerinden inisiyatifi ellerine geçirmeyi görüyorlar. Bunun nasıl uygulandığını Kuzey Kürdistan'da sa-

vaşın kışkırtılması ve derinleştirilmesinde yaşadık, yaşıyoruz.

Faşist devlet, PKK'nin 6 yıla yakın süre uyguladığı tek taraflı ateşkesi 1 Haziran 2004'ten itibaren kaldırdığını ilan etmesini, savaşı derinleştirmenin bulunmaz fırsatı olarak kavradı, kullandı, kullanıyor. Bu açıklamanın ardından faşist devlet güçleri Kuzey Kürdistan'da askeri operasyonlarını arttırdı, "terörizme karşı mücadele" yaftası altında, PKK güçlerine ve tüm halka karşı saldırılarını yoğunlaştırdı. Bir dizi kışkırtıcı bombalama vb. eylemlerle bir yandan halka karşı terörle gözdağı verilirken, diğer yandan bu eylemler "terörist"lere mal edilerek, daha geniş askeri operasyonlara gerekçe yapıldı. Savaş geliştirilir ve derinleştirilirken aynı zamanda hükümetin beceriksiz ve basiretsiz olduğu, demokratikleşme adına çıkarılan kimi yasaların "güvenlik güçlerinin elini kolunu bağladığı", teröre karşı mücadeleyi zayıflattığı, hükümetin "Türkiyelilik" üst kimliği tartışmalarıyla, bölücülüğe taviz verdiği propagandalarıyla hükümet köşeye sıkıştırılmaya çalışıldı.

Saldırgan ırkçı Türk milliyetçiliği, Türk şovenizmi olabildiğince körüklendi. 2005 yılı Newroz'unda faşist devlet güçlerinin yarattığı bayrak provokasyonu ertesinde, ipleri salınan MHP'li sivil faşist sürüler birkaç alanda linç eylemlerine giriştiler. Ermeni soykırımının 90. yıldönümünde köşeye sıkışan faşist devlet, bu bağlamda da Türk şovenizmini körükleyerek, MHP'li faşistler, İP'li sosyal faşistler üzerinden provokatif eylemler düzenleterek, bu arada yargıyı da kullanarak emekçileri, öncelikle Türk emekçileri kendi bayrağı altında toplamaya çalıştı. Kürt kimliğini açıkça savunanlara karşı yapılan "bölücü", "vatan haini" damgalaması temelinde kontrollü bir Türk-Kürt çatışma ortamı yaratılmaya çalışıldı. Fakat halklar bu oyuna gelmediler. Bilinçli, provokatif linç eylemlerine MHP, İP gibi partilerin örgütlü güçlerinin dışında fazla katılım olmadı.

Şemdinli ve sonrası

Provokasyonlar Kuzey Kürdistan'da yoğunlaştırıldı. Kasım ayında Şemdinli'de devletin "özel savaş"çı güçleri Kürt halkı tarafından bir bombalama eylemi sırasında suçüstü yakalandı. Devletin bu suçüstüye tepkisi, Şemdinli'de korku sınırını aştığını gösteren Kürt halkı üzerine ateş açmak, cenaze törenlerini faşizme karşı nefretlerini haykırma eylemlerine dönüştüren halkın kafası üzerinde uçaklarla gösteri yapmak vb. biçiminde oldu. Hükümet ise bu açık provokasyonda, halkı yatıştırmak için "Soruşturmada, işin ucu kime dokunursa dokunsun, sonuna kadar gidileceği" sözlerini verdi. Sonuçta Şemdinli Cumhuriyet Savcısının hazırladığı iddianamede, suçüstünde yakalanan devletin bombacıları "çete kurmak" ve "cinayet"le suçlandılar. Bunun ötesinde Kemalist faşist ordunun Ağustos 2006'da Genelkurmay Başkanlığına geleceği he-

saplanan, andaki Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt hakkında da "soruşturma izni" istendi. Şemdinli davasında dinlenen kimi tanıklar, Büyükanıt'ın çetenin şeflerinden olduğu anlamına gelen ifadeler vermişlerdi. Faşist ordu'nun bu "soruşturma izni talebi"ne verdiği cevap, ordunun -dolayısıyla devletin!- yıpratılmak istendiği, buna anayasal kurumların gereğini yaparak tavır takınması gerektiği, olmazsa ordunun gerekeni yapacağı anlamına gelen bir muhtıra açıklaması oldu. Açık darbe tehditleri, anda ortamın gerilmesini kendi çıkarlarına uygun görmeyen hükümeti köşeye sıkıştırdı. "Ucu kimi dokunursa dokunsun sonuna kadar gidilecek" sözleri, ucun orduya, doğrudan en büyük çete şeflerine dokunduğu bizzat Cumhuriyet Savcısının iddianamesinde göründüğünde ve ordu "Hizaya gel!" komutunu verdiğinde, unutuluverdi. Adalet Bakanlığı, derhal Cumhuriyet Savcısı hakkında soruşturma başlattı! Hükümet orduya bağlılık yeminleri etmek zorunda kaldı.

2006 Newroz'u ve sonrası

Şemdinli iddianamesi ile ilgili yürüyen tartışmalar henüz durulmamışken, yaklaşan Newroz'la ilgili olarak ortam yine gerilmeye başlandı. Newroz'da büyük olaylar olacağı vb. havası pompalanarak, tam bir Newroz paranoyası yaratıldı. Sonuçta Newroz, pompalanan havanın aksine milyonlarca Kürt emekçisinin barış isteğini, açık Kürt kimliğiyle dile getirdiği barışçı eylemler biçiminde, büyük olaylar yaşanmadan geçti. Bu faşist devletin hiç işine gelmeyen bir durumdu. Medya üzerinden Newroz'daki barışçı kitlesel eylemler karalanmaya, büyük olaylar çıkmamasının nedeninin hükümetin bölücülüğe gözyumması, güvenlik güçlerine müdahale etmeme direktifi vermesi olduğu görüşü yayılmaya başlandı. Buna göre: Newroz hükümetin basiretsizliği, güvenlik güçlerinin çıkarılan yeni yasalarla elinin kolunun bağlanması sonucu açıkça kanundışılıklara müdahale edememesi sonucu "bölücü örgütün güç gösterisi"ne dönüşmüştü. Medyada bir hafta boyunca bu kışkırtıcı tavırlarla, hükümet köşeye sıkıştırılmaya çalışıldı. Faşist devlet bununla yetinmedi. Newroz'dan bir hafta sonra, Muş kırsalında faşist ordunun Newroz'da barış isteğini haykıran, ulusal kimliğini ortaya koyup, ulusal haklarını isteyen Kürt halkına cevabı, kimyasal silahlarla hunharca katledilen 14 PKK /HPG gerillasının yanmış, tanınmaz hale gelmiş cesetleriyle geldi.

Kuzey Kürdistan'ın Kürt halkı, HPG gerillaların cenazelerine sahip çıktı. HPG gerillalarının cenaze törenleri, faşizme karşı nefretin haykırıldığı militan kitle gösterilerine dönüştü. Amed'de, Siirt'te, Batman'da, Mardin – Kızıltepe'de ve Kürdistan'ın daha bir çok yöresinde, ama yalnızca Kürdistan'da değil, Türkiye'nin büyük kentlerinde, İstanbul'da, İzmir'de vb. öncelikle

Kürt emekçiler sokaklara döküldü. Kuzey Kürdistan'ın bir dizi kentinde kepenkler indi, hayat durdu. Devletin bu haklı tepkilere verdiği cevap, her zaman olduğu gibi, faşist şiddet oldu. Göstericilere ateş açtılar. 18 kişi faşist devlet güçlerinin açtığı ateşle hayatını yitirdi. Ölenlerin içinde balkonda oturan ya da parkta oynayan 3 yaşında, 7 yaşında çocuklar da var. Yüzlerce kişi kurşunla yaralandı. Eylemler sonrası başlatılan sürek avında binlerce kişi gözaltına alındı. Gösteriler sırasında halkı yatıştırmaya çalışan Demokratik Toplum Parti'li kimi belediye başkanları, Türk egemenlerinin medyası tarafından hedef tahtasına kondu. DTP, PKK'yi "terörist" olarak nitelemek, ona karşı devletin yanında açık yer almak konusunda sıkıştırılmaya başlandı. Bunu yapmaması halinde, PKK'nin legal kolu olarak yasaklanma tehdidi açıkça ortaya kondu. Bu arada hükümete de, ortam bu biçimde gerilerek, kanlı bir senaryoyla, ordunun ardında, Kürt halkına karşı faşist devletin hunharca saldırılarına sahip çıkma dayatıldı. Kürt sorunu konusunda daha Özal döneminde başlatılan ve fakat arkası gelmeyen "yeni açılımlar" denemeye çalışan hükümet, şimdilik çizgiye çekildi, "hizaya getirildi". Hükümetin başı başbakan Recep Tayyip Erdoğan yaptığı bir açıklamada, halkın üzerine ateş açarak 18 kişiyi öldüren katilleri açıkça korumaya alıp, katilleri değil, "çocuklarına sahip çıkmayan ana-babaları" cinayetlerden sorumlu tutarak, orduya "hizaya geldim" tekmilini verdi. Verilen bu tekmil aynı zamanda, Kuzey Kürdistan'da ordunun her türlü yeni melanetine hükümet adına en baştan onay ve destek vermek anlamına geliyor. İktidar mücadelesinin tarafları böylece Kürt halkına karşı saldırı konusunda birleşiyor, "sivil" hükümet, askerin ardında hizaya giriyor. Terörle Mücadele Yasası adı verilen halka karşı terör yasalarında alelacele yapılan değişikliklerle hükümet devletin taleplerini yerine getirmeye çalışıyor.

Şimdi sırada DTP'nin ya hizaya çekilmesi ya da yasaklanması var. Şimdi sırada öncelikle Kuzey Kürdistan'da halka karşı saldırıların yoğunlaştırılması, ortamın daha da gerilmesi, inisiyatifin mümkün olduğunca bütünüyle askerin eline geçirilmesi var. Bunun en kestirme yolu savaşı yükseltmek, ortamı bizzat sivil otorite üzerinden sıkıyönetim veya olağanüstü hal ilan edecek ölçüde germektir. Bu bağlamda, bunu yapabilmek için "kahraman ordu mensupları"nın "Vatan sağolsun!" retoriği ile feda edilmesi, "teröristlere karşı mücadelede şehit düşmesi" de göze alınabilir. Nitekim alınıyor da.

Savaş rantçıları işbaşında

Şimdi Kuzey Kürdistan'dan sıklaşan çatışma haberleri, çatışmada "şehit" haberleri geliyor. "Şehit" subay gösterileri, ordunun güç gösterileri, ordu-millet beraberliği-

nin gösterileri olarak, Kürt düşmanlığı geliştirmenin araçları olarak kullanılıyor. Büyük kentlerde linç eylemlerinin geliştirilmesinin, önümüzdeki dönemde ortamı germenin araçları olarak daha fazla kullanılması da gündemde olacaktır. Savaş rantı ile geçinenlerin, savaşa ihtiyacı vardır. İktidarları süngü üzerine, mermi, bomba, tank, tüfek üzerine kurulu olanların savaşa ihtiyacı vardır. Şimdi Kuzey Kürdistan'dan daha sık gelen çatışma ve "şehit" haberlerinde bilinmesi gereken şey, bunun faşist TC devletinin, ordusu ve özel savaş örgütü üzerinden halka karşı yürüttüğü savaşı bilinçli olarak tırmandırmasının sonucu olduğudur. Savaşın tarafı olarak görünen ve gösterilen PKK, aslında çok uzun süredir, TC devletini yıkmak amacıyla ulusal kurtuluş savaşı yürütmek iddiasından vazgeçmiştir. Tutsak başkanı üzerinden, egemen sınıflara "TC'nin gücü olmak istediği"ni, bir "genel af"la silahları bırakmaya hazır olduğunu çoktan açıklamıştır. PKK aslında savaş istemediğini defalarca açıklamış, 6 yıla yakın süre, bir gerilla savaşı için ölüm demek olan "tek taraflı ateşkes"i sürdürmüş, hükümet birazcık Kürt sorunundan sözettiğinde, Ağustos-Ekim 2005 arası yeniden tek taraflı ateşkes ilan etmiştir. Çatışan ve çatışmayı körükleyen PKK (onun silahlı gücü HPG) değildir. Faşist TC'dir. Onun ordusu, özel savaş aygıtıdır.

Neden şimdi?

Savaşın, savaş rantçıları tarafından şimdi yükseltilmesinin bir dizi iç ve dış nedeni vardır.

En temel sorun Kuzey Kürdistan – Türkiye'de egemenler arasında yürüyen iktidar dalaşında bir dönemece gelinmiş olması, iktidarı elinde tutan Kemalist faşist kliğin bu mücadelede anda AKP tarafından temsil edilen kesime karşı mevziler kaybetmesi, Türkiye'de AKP'nin yalnızca hükümet olmakla kalmayıp devlet iktidarını talip olması, bu yönde adımlar atmasıdır. Kemalist faşist kliğin sırtı duvara dayanmış durumdadır. Bütün gelişmeler, eğer "demokratik süreç" kesintiye uğramaz ve bu arada çok belirleyici önemde değişiklikler olmaz ise, AKP'nin hem bir dahaki yıl Nisan'ında yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimlerinde kendi adayını cumhurbaşkanı seçebileceğini, hem de kasım 2007'de yapılması gereken genel seçimlerden birinci parti olarak çıkabileceğini göstermektedir. Bu olası bir AKP iktidarını, AKP'nin şimdi olduğu gibi yalnızca hükümet olmakla kalmayıp, gerçekten iktidar olmasını TC'nin sonu, laikliğin sonu olarak gören Kemalist iktidar sahipleri için ne olursa olsun engellenmesi gereken bir süreçtir. Gerçekten de AKP gibi dini, en az milliyetçilik kadar, hatta ondan daha fazla bir referans kaynağı alan bir sivil partinin iktidarı, şimdiye kadarki devlet iktidarında yer alan Kemalist kadroların büyük bir bölümünün tasfiyesi, bu anlamda

bunların iktidarının sonu, TC devletinin kabuk değiştirmesi anlamına gelir. Bu yüzden iktidardaki Kemalist kliğin bu gelişmeye dur demesi gerekmektedir. Zaman da daralmaktadır. Nisan 2007'ye kala kala 11 ay kalmıştır! Uzun sürmez giderler denen AKP hükümeti, neredeyse 4 yıllık hükümet dönemi ertesinde hâlâ fazla kayıp vermeden ayaktadır; özel sermayeli tekelci büyük burjuva kesimi olduğu gibi, Anadolunun Müslüman orta burjuvazisi de hükümetten esas olarak hoşnuttur; emperyalistler açısından da Türkiye'nin yönlendirilmesi ve uluslararası alanda da radikal İslama karşı bir alternatif olarak "demokrat Müslüman" bir iktidar, kısa süre önceye kadar alternatifsiz görünen Kemalist faşist orduya alternatif bir iktidar modeli olarak ortaya çıkmıştır. Hal böyle olduğu için, Türkiye'de bir çatışma ve kaos ortamının yaratılması, böyle bir ortamda ordu dışında hiçbir gücün istikrarı sağlayamayacağının gösterilmesi yoluyla, ordunun inisiyatifi yeniden ele geçirmesi, bunu da cumhurbaşkanlığı seçiminden önce yapması gerekmektedir. İşte neden şimdi sorusunun Kuzey Kürdistan – Türkiye'deki iç ilişkiler açısından temel nedeni budur. Kemalist klik için en iyi ortam savaş, sıkıyönetim, olağanüstü hal gibi, sivil otoritenin gerçekte sıfırlandığı ortamdır.

Bunun yanında Türkiye'deki Kemalist kliğin savaşı tam da şimdi yükseltmesinin, şimdi bir kaos ortamı yaratmak ve bu ortamda kendinin vazgeçilmezliğini kanıtlamak istemesinin uluslararası gelişmelerle, en başta da Ortadoğu'daki gelişmelerle bağı vardır.

Uluslararası alanda emperyalist büyük güçler arasındaki dünya hegemonyası dalaşı gün geçtikçe sertleşmektedir. Çin'in de son dönemde artan ölçüde bu dalaşta kendini göstermeye başlaması, çelişmeleri daha da sertleştirmektedir. "Terörizme karşı mücadele" kendi aralarında birbirlerini yiyen emperyalist güçleri birleştiren temel konulardan biridir. Bu durumda, uluslararası alanda Türk faşistlerinin marifetiyle "terörist örgüt" olarak damgalanmış olan PKK'ye karşı savaş adı altında, Kürt halkına karşı savaşın yükseltilmesi, yaratılan kırım ve kaos ortamı, Türkiye'de kendi maksimum kârları için istikrar ortamı isteyen emperyalist güçler açısından orduyu yeniden dayanılacak esas güç görmeye götürebilir. Bu yüzden Kuzey Kürdistan'da savaşın geliştirilmesi, ordunun emperyalist güçlere "bana dayanın" mesajıdır.

Türkiye'nin Ortadoğu'daki komşularından Irak esas olarak ABD'nin işgali altındadır. Suriye ve İran da ABD'nin "şer güçleri" olarak adlandırdığı ve saldırı hedefleri arasında gördüğü iktidarlar tarafından yönetilmektedir. İran, bütün emperyalist batının anda kitleler içinde baş düşman olarak tanıttığı "radikal İslam"ın iktidarda olduğu bir ülkedir. ABD işgalcilerinin Irak'ta açıkladıkları hedeflerine varamamış olması, seçimlerden bu ya-

na üç ay geçmiş olmasına rağmen hâlâ hükümet kurulamamış olması, istikrar yerine tersine istikrarsızlığın boy atması, ülkenin her geçen gün daha fazla bir iç savaş ortamına sürüklenmesi, bunun yanında Filistin'de Gaza ve Batı Şeria'da (Filistin Özerk Yönetim Bölgesi denilen alan) yapılan seçimlerde Siyonist İsrail'in bölgede yaşama hakkını tanımayı kabul etmeyen dinci HAMAS'ın çoğunluğu kazanarak hükümet kurması gibi gelişmeler emperyalistlerin gözünde Türkiye'nin "istikrarlı, dayanılacak, güvenilir bir güç" olarak önemini arttırmaktadır. Hükümet'in 1 Mart tezkeresini verilmiş sözlere rağmen Meclis'ten geçirememesi, bunun sonucunda Irak'a karşı işgal hareketinde Türkiye'nin doğrudan yer almaması, emperyalistlerin gözünde, en başta da ABD emperyalistlerinin gözünde, hükümete "güven"i sarsan bir faktör olmuştur. Ayrıca hükümet partisinin geldiği köken de güven sarsıcı bir unsur olarak ortada durmaktadır. Hükümetin İslamcı komşu İran'a karşı saldırgan bir tavır almak yerine, onunla işbirliğini arttırır bir tavır içine girmesi, arabuluculuk adına uluslararası alanda terörist ilan edilen HAMAS temsilcileri ile görüşmesi vb. de, en azından görünürde, emperyalistler, en başta da ABD emperyalizmi açısından hükümetin "güvenilirlik" karnesine zayıf not olarak kaydedilmiştir. Bütün bu gelişmeler, Irak'ta iç savaş ortamının daha da gelişmesi ve Irak'ın resmen de bölünmesinin gündeme gelme olasılığı, böyle bir durumda TC'nin Güney Kürdistan'a girme olasılığı; ABD'nin, daha çok da İsrail'in İran'ı bombalama olasılığı ve böyle bir gelişme ertesi şimdiden hesaplanması zor, olası gelişmeler, emperyalistler açısından TC ordusunun önemini arttırmaktadır. Son dönemde iyice sıklaşan yüksek rütbeli komutanlar arasındaki doğrudan temaslar bunun işaretidir. Ortadoğu'da güç olmak isteyen her haydut açısından Türk ordusu önemlidir. Şimdi varolan bu savaş ortamından yararlanarak ve Kuzey Kürdistan'da bu ortamı bizzat kızıştırarak, faşist Türk ordusu iktidar mücadelesinde yerini sağlamlaştırmaya çalışmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçi halkların en acil ihtiyacı demokrasidir! Demokrasi AB'ciler eliyle ve AB ile gelmez!

Ülkemizde ordunun açıkça savaş kışkırttığı, bir kaos ortamı yaratıp sıkıyönetim, olağanüstü hal ya da Güney Kürdistan'a karşı savaşla inisiyatifi bütünüyle ele geçirip gerici burjuva demokrasisi yönünde başlayan ve gelişen süreci durdurma ve geri çevirme girişimlerine karşı burjuvazinin hiç küçümsenmeyecek bir kesimi Avrupa Birliği'ni (AB) ve AB'deki demokrasiyi işçi ve emekçilere demokrasi alternatifi olarak sunuyor, AB'ye üyelik için mücadeleyi, demokrasi için mücadele imiş gibi gösteriyorlar. Bunlar işçilere ve emekçilere, AB üye olmanın demokratlaşma ile eş anlamlı olduğu-

nu anlatarak, işçi ve emekçileri kendi kuyruklarında mücadeleye çağırıyorlar. Burjuvazinin bir kesiminin sığındığı kale ve umudu olan AB, gerçekte öncelikle Alman ve Fransız emperyalizminin dünya hegemonyası mücadelelerinde, diğer emperyalist büyük güçlere karşı Avrupa'daki güçleri kendi güçlerine katma projesidir. AB'nin halklara bir demokrasi projesi imiş, insan hakları projesi imiş vb. gibi sunulması büyük bir sahtekârlıktır. Ne yazık ki, bu sahtekârlık bir çok "sol" insan ve grup tarafından da görülmemekte, teşhir edilmemektedir. Tersine bir dizi reformist "sol" güç de AB projesini Türkiye'de demokratikleşmenin yolu olarak savunmaktadır. Halka bunların sunduğu alternatif ya militarizm, faşizm; ya AB tipi demokrasidir. Bunların demokrasi olarak sunduğu AB de en gelişmiş biçimi ile gördüğümüz burjuva demokrasisi, en gelişmiş biçiminde bile içinde faşizmi, faşist tedbirleri taşıyan gerici bir burjuva diktatörlüğüdür. Bu demokrasinin ne biçim bir şey olduğunu, bu ülkelerde haklarını militan mücadeleyle savunmaya kalkan herkes yaşamakta, görmektedir. Fransa'da bundan kısa süre önce daha çok göçmen kökenli Fransız gençlerinin ayaklanmaları sırasında uygulanan olağanüstü hal, burjuvazinin iktidarının gerçekten tehdit altında olması durumunda burjuvazinin neler yapabileceğinin bir işareti oldu. "Demokratik Avrupa"da şimdi örneğin göçmenlere karşı vatandaşlık testi uygulamaları geliştirilerek, ilerde göçmen kökenlilerin — bunlar ülke vatandaşı olmuş olsalar bile — vatandaşlıktan atılıp yurtdışı edilebilmelerinin yasal temelleri atılıyor. Grev yapan işçiler biraz kural dışına çıktıklarında, devlet gücünün ne demek olduğunu pratiklerinde görüyor. vb. Yani işçiler ve emekçiler açısından AB tipi demokrasi, uğrunda mücadele edilecek bir alternatif değildir. Gerici burjuva demokrasisinin, açık faşizmden iyi olması, ancak kötüler arasında daha az kötü olma anlamında bir iyiliktir. Faşizmin gerçek alternatifi değildir gerici burjuva demokrasisi.

Gerçekten demokrasi isteyen devrim mücadelesine atılmalıdır!

İşçi ve emekçilere bütün çizgi boyunca gericileşmiş olan burjuva demokrasisi değil, gerçek demokrasi, toplumun büyük çoğunluğunu oluşturan işçilerin ve tüm emekçi yığınların burjuvazi üzerinde diktatörlüğü olan, gerçek demokrasi, işçilerin-emekçilerin iktidarında, işçilerin emekçilerin demokrasisi gereklidir. Böyle bir demokrasinin neleri gerçekleştirebileceğini Lenin ve Stalin önderliğindeki dönemde Sosyalist Sovyetler Birliği deneyimi göstermiştir; Mao Zedung önderliğindeki Çin Halk Cumhuriyeti deneyimi göstermiştir; Doğu Avrupa'da İkinci Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan komünist ve işçi partileri önderliğindeki demokratik/sosyalist ülkelerin deneyimi göstermiştir.

Bütün bu ülkelerde burjuvazinin —hem de komünist partiler içinden çıkıp gelen yeni burjuvazinin— iktidarı ele geçirmiş olmaları, tarihi gelişme açısından geçici bir yenilgidir yalnızca. Devrimlerin gerçek tabanlarına oturması, amaçlarını eksiksiz gerçekleştirebilmesi için yüzlerce yıl gereklidir. Hele hele insanlık tarihinde onbinlerce yılın sınıflı toplum tarihini kapatacak, tüm sınıflı toplumları tarihe gömecek sosyalist-komünist devrimler için bu çok daha geçerlidir.

İşçilere, emekçilere gerekli olan demokrasi işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir, sosyalist demokrasidir. Sömürüye izin vermeyen, sömürücülere demokrasi tanımayan bir demokrasidir bu. Büyük insanlığın, emekçilerin demokrasisi. Uğrunda mücadele edilmesi gereken demokrasi bu demokrasidir. Bu demokrasi mücadelesi, gerçekte sömürüyü, sömürü sistemini yıkmayı hedefleyen devrim mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmek zorundadır. Gerçek anlamda demokrasi isteyen, gerçek anlamda faşizmin tarihe gömülmesini isteyen, faşizmin ekonomik temelini, tekelci sermaye diktatörlüğünü, emperyalizmi yıkmaya yönelmek, devrime yönelmek, devrim için mücadele etmek zorundadır.

Burjuvazinin diktatörlüğü şartlarında emekçiler için hep sınırlı olacak, hep tehdit altında olacak demokratik halkları elde etmenin yolu da devrim mücadelesidir.

İşçi sınıfı gerçek demokrasinin taşıyıcısıdır! İşçi sınıfının devrim için ve devrimde en önemli silahı Bolşevik Parti'dir!

Devrim, işçi sınıfı ve emekçiler adına iyi örgütlenmiş ve silahlanmış küçük azınlıkların işi değil, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin kendi davası, kendi işidir. Biz Bolşevikler çok net olarak dünya devrim tarihinin bir gerçeğin altını çok açık çizdiğini biliyoruz: Hiç bir devrim, o devrime önderlik eden iyi örgütlenmiş, bilinçli, öncü bir kesim olmadan gerçekleşemez. Devrimci bir öncü örgüt olmadan başarılı bir devrim mümkün değildir.Lenin'in "Bana bir devrimci örgüt verin, dünyayı yerinden oynatayım." dediği budur. Biz Bolşevikler, şimdi 25 yıldır, daha önce bu yönde ülkelerimizde atılmış tüm olumlu adımlara da sahip çıkarak, işçi sınıfının gerçek öncü örgütünü, Bolşevik Parti'yi yaratma ve inşa görevini, bu onurlu, onurlu olduğu kadar zorlu görevi yerine getirmek için çalışıyoruz. Bu görevi çözmede küçümsenmeyecek adımlar da attık. Fakat hâlâ yapacak işimiz çoktur. Bizim dışımızda işçi sınıfının öncü örgütünü yaratma iddiasıyla çalışan onlarca devrimci örgüt de vardır. Fakat dışımızdaki bu örgütlerin hiçbiri gerçek anlamda komünist örgütler değildir. Sonuçta evet öncü örgütsüz devrim olmaz. Fakat en iyi örgütlü, bilinçli, öncü, önder kesim, öncü örgüt de, devrim gerçek öznesi olan sınıf veya sınıflar olmaksızın, onlar bizzat devrim için ayak-

lanmaksızın en iyi halde devrim yapma adına kendini ve kitleleri kandırır, devrim yapma, devrimcilik yapma adına, öncü savaşı yürütür, egemen sınıfla, onun devletiyle temsil ettiğini iddia ettiği sınıf veya sınıflar adına temsilci olarak kendisi vuruşur. Böyle bir vuruşmanın sonucu genelde yenilgi, devrimci potansiyelin çarçur edilmesi ya da en iyi halde bir askeri darbe olabilir, fakat gerçek anlamda bir devrim olmaz. Sosyalist-komünist devrim eski sömürücü toplumdan bütünüyle ve çok yönlü kopuş, tam bir altüst oluştur. Sadece bir sömürü sistemine değil, tüm sömürüye son verecek böyle bir köklü devrim, ya o devrimden çıkarı olan sınıf tarafından taşınacak, ya da en iyi halde komünizme giden uzun yolda yolun belli bir yerinde kesintiye uğrayacaktır. Varolan sömürü sistemlerinin sonuncusu olan kapitalizm–emperyalizmde, bu sistemin gerçek ürünü olan ve bu sistem içinde sonuna dek devrimci olan tek sınıf, Marx ve Engels'in Komünist Manifesto'da tespit ettikleri gibi "Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok, kazanacakları yeni bir dünya" olan işçi sınıfıdır. Demokrasinin sonuna kadar ilerletilmesinden, devrimin komünizme kadar kesintisiz sürdürülmesinden çıkarı olan, bu yüzden kendisi ile birlikte tüm insanlığı sömürüden kurtarma tarihi görevine sahip olan sınıf işçi sınıfıdır. Gerçek demokrasi düşüncesinin ve mücadelesinin taşıyıcısı da objektif olarak işçi sınıfıdır. Bu sınıf henüz kendi sınıf bilincine varmamış bile olsa, bu böyledir. İşçi sınıfını, onun sınıf bilinci olan komünizm ile birleştirmek, işçi sınıfı hareketi ile komünist hareketin birliğini sağlamak, genelde sınıf mücadelesinde, devrim, sosyalizm, komünizm kavgasında, özelde demokrasi mücadelesinde komünist öncünün, Bolşeviklerin, partimizin görevidir. Bu tabii ki yalnızca bizim değil, işçi sınıfı adına konuştuğunu ilan eden dışımızdaki onlarca grubun, partinin de görevi olması gereken bir şeydir. Fakat gerçek anlamda hiçbiri bu görevi yerine getirmemektedir. Bunlardan sağcı olanları kendilerini reform mücadelesinin dar sınırları içine hapsetmekte, işçi sınıfının andaki bilinç ve örgütlenme seviyesinin geriliğini sağcı siyasetlerinin, hareketin kuyruğuna takılmanın, yer yer işçi sınıfı ve halk dalkavukluğunun gerekçesi yapmakta, düzen içi "sol"culuk yapmaktadırlar. "Sol" sapma içinde olanları ise, işçi sınıfı devrimini savunduklarını söyledikleri halde, sınıf içinde uzun süreli, sistemli faaliyet onlara zor gelmekte, onlar sınıf içinde çalışıp, sistemli bir faaliyetle "fabrikaları kalelerimiz haline getirmek" yerine, "kolay" kazanılıp, kolay kaybedilen küçük burjuva yığınlar içinde çalışmayı tercih etmekte, kazandıkları insanları kısa sürede devrim hayalleri ile eğitip, işçi ve emekçiler adına "öncü savaşı"na sürmekte, bu mücadeleyi ciddiye alıp düşenlerin cesetleri üzerinde "şehit" edebiyatıyla yeni insanlar kazanıp, onları da ay-

nı şekilde bir çizgi temelinde adeta bir değirmenin un öğütmesi gibi öğütmektedir. Biz bir kez daha bu örgütlerin tabanındaki bütün samimi devrimci insanlara sesleniyoruz: Örgütlerinizin çizgisini sorgulayın. Bolşevik Parti'nin çizgisini inceleyin. Marksizm-Leninizmi, bu bilimin yaratıcılarının eserleri temelinde doğrudan birinci elden inceleyin. Devrim tarihini, Türkiye toplumunu yalnızca örgütünüzün söyledikleri üzerinden değil, değişik kaynaklardan inceleyin. Kendi özgür incelemeniz temelinde, örgüt baskısından uzak bir biçimde yapın seçiminizi. Devrimci örgütlenme takım veya tekke değildir. Takım tutmayın, tekkeci olmayın. Fanatik taraftar değil, düşünen, araştıran, kendi kafasıyla karar veren gerçek devrimciler, komünistler olun. Dünyayı değiştirme mücadelesinde en büyük katkıyı sağlamanın yolu budur. Sosyalizm eğer önünü kesmez ise, emperyalizmin kendisi ile birlikte barbarlık içinde çöküşe sürüklediği bu eski dünyanın en büyük ihtiyacı gerçek komünistlerdir! Gerçekten devrim istiyorsanız şimdiye kadarki bütün alışkanlıklarınızı unutun! Bolşevik komünist olmayı hedefleyin. Bunun için çalışın.

Askeri faşist klikle İslamcı – AB'ci sahte demokratlar arasında tercih veba ile kolera arasında tercihtir!

Kendi aralarındaki iktidar dalaşında bizleri, işçi ve emekçileri kendi peşlerine takmak için egemenler bize utanmazca yalan söylüyorlar.

İktidar mücadelesinde, Cumhuriyet tarihinde 1925'te iktidarlarını sağlamlaştırdıktan bu yana iktidarları ilk kez ciddi bir erozyona uğrayan ve tehdit altında olan Kemalist faşistler, kendilerini "laik cumhuriyet"in, emperyalizme karşı bağımsızlığın, Ortaçağ gericiliğine karşı çağdaşlığın, vb. savunucusu olarak göstererek, işçi ve emekçilerden destek bekliyor. Bunlar gerçekte varolan dört elle sarıldıkları iktidarlarının ellerinden kayıp gitmesinin telaşı içinde iyice saldırganlaşıyor, Kuzey Kürdistan'da Kürt halkına karşı savaşı yükseltiyor, siyasi ortamı gerecek, kontrollü bir Türk-Kürt çatışması körükleyecek provokasyonlar yapıyor. İstedikleri faşist iktidarlarının sürmesidir. Bunun için Türk şovenizminin körüklenmesi ellerindeki en önemli silahlardan biridir. Bu klik önümüzdeki bir,bir buçuk yıl içinde daha da azgınlaşacak, inisiyatifi tümüyle eline geçirebilmek için her türlü yolu deneyecektir.

Bu Kemalist faşist devlet kliğinin karşısında İslamcı ve AB'ci sahte demokratların ittifakı vardır. Halk yığınları nezdinde birinci kliğe göre daha fazla desteği olan bu kesim, halk yığınlarını İslam ve AB demokrasisi yalanları ile uyutmakta, demokrasi mücadelesi verdiğini ileri sürmekte, siyaseti ve toplumu sivilleştirmekten sözetmekte ve halktan destek istemektedir. Bunların da temel derdi işçiler ve emekçiler için demokrasi değildir. Bunların derdi

toplumu sivilleştirme ve demokratikleştirme adına şimdiye kadarki egemen sınıf kliğini iktidardan uzaklaştırmak, kendi iktidarlarını kurmaktır.

İşçi sınıfı ve emekçiler bu iki klikten birinin peşine takılmak, bunların birini diğerine karşı tercih edip desteklemek, bunların iktidar mücadelesinde bunlara dayanak ve kaldıraç olmak zorunda değildir. Siyaset yapmak, siyasete katılmak için egemen sınıf kliklerinin ve onların partilerinin peşine takılmak zorunda değiliz. Egemen sınıf klikleri arasında, onların şu veya bu siyasi akımı, partisi vb. arasında tercih, işçi sınıfı ve emekçiler arasında özünde farklı olmayan "kötü"ler arasında bir tercihtir. Kötünün en iyisi de kötüdür! Hatta halkımızın çok kullandığı bir deyimde "kötülerin iyisi en kötüsüdür" tespiti yapılır. Yüzyılların deneyimlerinden süzülüp gelen bu deyimde, kötüler içinde daha az kötünün, kötülerin iyisinin seçilmesinin her zaman, gerçek iyiyi seçmenin alternatifi olarak, gerçek anlamda iyi mücadelesinin önüne engel olduğu gerçeği dile gelmektedir.

Hayır biz "ehven"i ile, şeri ile, tüm şeri, tüm kötülüğü reddetmeliyiz. Kendi "iyi"miz vardır. Kendi demokrasimiz, uğrunda mücadele edeceğimiz sosyalizm, komünizm yüce hedefi vardır. Bunlar için kendi bağımsız mücadelemizi vermeliyiz. Yapmamız gereken budur.

Biz faşizme de, gerici burjuva demokrasisine de karşı, gerçek demokrasi, sosyalizm ve komünizm için kendi mücadelemizi, devrim mücadelesini yükseltmeliyiz. İşçilerin ve emekçilerin yaşama ve mücadele şartlarını gerçekten düzeltecek her en küçük reform için mücadeleyi olduğu gibi, iktidar mücadelemizi de sonuna kadar götürmeliyiz. Reformizme kaymadan reformlar için mücadele, devrim mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olarak kavranmak zorundadır. Bu anlamda bugün ülkelerimizde, kazanılmış ve kağıt üzerinde olan kimi demokratik hakların sonuna kadar kullanılması ve uygulanması için mücadelede, işçi sınıfı, en başta sınıf bilinçli işçiler en ön saflarda olmalıdır; kazanılmış haklara karşı yönelen faşist saldırıları geri püskürtmede olduğu gibi, bu hakların genişletilmesi için mücadelede de en ön saflarda olunmalıdır.

Günün kimi görevleri ve doğru eylem çizgisi

Şimdi ülkelerimizde Kemalist faşistlerin geliştirdiği provokasyonlara karşı uyanık olmak, ülkede Türk – Kürt düşmanlığı yaratılma çabalarına karşı en ön saflarda mücadele etmek, halkların kardeşliği için, Kürt ulusunun ayrılma hakkını sonuna dek savunmak, kürt emekçilerinin onlara karşı yönelen devlet saldırıları karşısında meşru müdafa hakkını savunmak, Kürt halkının haklı isyanının ikirciksiz yanında olmak, bütün işçi sınıfının ve emekçilerin görevidir. Yükseltilen savaşa ve savaş kışkırtıcılığına karşı gerçek barışın devrimle kazanılacağı dü-

şüncesini yaygınlaştırmadan bir an vazgeçmeksizin, andaki "barış"ın gerçek düşmanlarını teşhir ederek, savaş kışkırtıcılarına karşı barışı savunmak işçi sınıfı ve emekçilerin görevidir.

Anda askeri faşist kliğin körüklediği silahlı çatışma ortamının halklara değil, emekçilere değil, egemen sınıflara, onların da askeri faşist klik tarafından temsil edilen kesimine yaradığının bilincinde olarak, sınıf bilinçli işçiler, demokratik haklarını kitlesel eylemliliklerle sonuna kadar militanca savunurken, silahlı çatışmalar için sınıfın örgütlenmesinin yeterli olmadığının da bilincinde olarak, silahlı çatışmalardan kaçınmalı, kitlesel sivil itaatsizlik eylemlerini günün esas mücadele biçimi olarak kullanmalıdır. Bunu yaparken "yasallığı" dokunulmaz bir tabu gören reformist yaklaşımlar kökten reddedilmelidir. Devrimci mücadele her zaman yasallığın sınırlarına toslayıp, onları içinde bulunulan her anda uygun yöntemlerle aşan bir mücadeledir.

Mücadele çizgisi ve yöntemleri bağlamında, bugün kimi devrimci grupların ve çok devrrrrrimci olarak gördükleri bombalama, molotoflama vb. eylemler, bunun yanında işçi sınıfından ve halktan kopuk ve fakat halk adına gerçekleştirilen kimi "öncü savaşı" eylemleri, gerçekte sınıf mücadelesinin andaki durumu ve ihtiyaçları açısından yanlış, gerçekte ortamı germeye çalışan askeri faşist güçlerce de kullanılan eylemlerdir. Bu eylemlerin bugün işçi sınıfının bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesi temel görevine zerrece hizmeti yoktur. Tersine bu eylemler işçi sınıfı arasında onları devrimcilerden uzak tutan bir işleve sahiptir. Egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşında askeri faşist kliğe hizmet sunma dışında faydası, kendi aralarında "en militannnn" ve en "devrrrrimci"nin kim olduğu konusunda büyük bir rekabet ve yarış olan küçükburjuva devrimcisi grupların kendi tabanlarına gaz vermesidir.

Biz Bolşevikler, dün olduğu gibi bugün de ülkelerimizde komünistlerin önünde duran en acil görevin Bolşevik Parti'nin inşasını derinleştirmek, gayet geri düzeyde olan işçi sınıfı hareketi ile komünizmi birleştirmek için her fırsattan sonuna kadar yararlanmak, Bolşevik Parti'yi fabrikalar temeline oturtmak olduğunu tespit ediyoruz. Uzun vadede devrimin zaferi, işçi sınıfının gerçek iktidarı bu çalışmanın başarısına bağlıdır. Eylem çizgimiz de bu çalışmanın başarısını güvenceleyen sağ ve sol sapmalara karşı tutarlı bir tavır sergileyen bir çizgi olmak zorundadır.

Biz gerçekten komünizm için mücadele etmek isteyen bütün samimi devrimcileri eylem çizgisi konusunda da ciddi bir tartışma ve sorgulama sürecine çağırıyoruz.

Doğru eylem çizgisi, içinde bulunulan her anda işçi sınıfının ve emekçi yığınların bilinçlenmesine ve örgütlenmesine en büyük katkıyı yapan eylem çizgisidir.

11 Nisan 2006

En büyük çete: TC devleti!

ÇETE ŞEFLERİ MECLİSİ: GENELKURMAY VE MİLLİ GÜVENLİK KURULU

Van Cumhuriyet Başsavcısı Ferhat Sarıkaya'nın Şemdinli olayları ile ilgili olarak hazırlayıp Van Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığı'na sunduğu iddianame büyük gürültü kopardı. Bilindiği gibi 9 Kasım 2005'de Şemdinli'de Sefer Yılmaz'a ait Umut Kitabevine bombalı bir saldırı düzenlenmiş, Mehmet Korkmaz'ın öldüğü, Metin Korkmaz'ın yaralandığı bu saldırı ertesi bombayı atan PKK itirafçısı ve JİTEM'e hizmet sunan Veysel Ateş ve onunla birlikte eylem içinde bulunan JİTEM görevlisi Astsubay Başçavuş Özcan İldeniz ve JİTEM görevlisi Astsubay Başçavuş Ali Kaya, ölümün üzerine korkusuzca yürüyen Kürt emekçiler tarafından suçüstü yakalanmış, bunlar bomba ve silahları, cinayet ve özel harekat belgeleriyle devlet güçlerine teslim edilmişlerdi.

Yine bilindiği gibi andaki Kara Kuvvetleri Komutanı ve Ağustos ayında yapılacak komutan değişikliğinde Genelkurmay makamının en büyük adayı Orgeneral Yaşar Büyükanıt eylem içinde suçüstü yakalanan Ali Kaya'ya sahip çıkmış, bu "iyi çocuk"un "böyle işler yapacağına inanmadığını" açıklamıştı.

Şimdi dört aylık araştırma ve soruşturma ertesi hazırladığı ve sunduğu iddianamede Savcı F. Sarıkaya, halkın suçüstü yaptığı katilleri terörist çete kurup provokasyon eylemleri yapmakla suçlarken, Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt ile birlikte Van Asayiş Komutanı Korgeneral Selahattin Uğurlu, Hakkari Tugay Komutanı Tuğgeneral Erdal Öztürk ve İl Jandarma Alay Komutanı Albay Eren Kubat hakkında da suç duyurusunda bulundu. Savcı Sarıkaya sözkonusu kişilerin bölgede terör eylemleri yapan askeri görevlileri korumak ve kollamak suçunu işlediklerini iddia ediyor. Dosya sözkonusu kişiler hakkında soruşturma izni verilmesi istemiyle Genelkurmaya gönderildi. Aynı zamanda basına da sızan dosya üzerine kıyamet koptu.

Kemalist faşist devletin en temel kurumu ordunun şeflerinin böyle açıkça bir savcı tarafından çetecilikle suçlanması, halka karşı terör eylemlerinin içinde gösterilmesi, Genelkurmayı ve postal yalayıcısı medyayı derhal harekete geçirdi. Genelkurmay Başkanı hemen hükümetle, ardından da Cumhurbaşkanı ile görüşerek, "ordunun yıpratılması"na karşı tavır alınmasını istedi. Postal yalayıcısı medya ve postal yalayıcısı CHP'nin başı Baykal, yapılanın "orduya karşı darbe" girişimi olduğu değerlendirmelerini yaparak, hükü-

meti de bu "darbe girişimi"nin gerçek sorumlusu olarak göstererek parsa toplamaya çalıştılar. Olayı "laik cumhuriyet düşmanı" hükümetin, Orgeneral Büyükanıt'ın önünü kesme operasyonu" vb. olarak gösterip, faşist komutanlar içinde anda en şahin Kemalist görünen Büyükanıt'a sahip çıktılar. İktidar yürüyüşünde şimdilik Kemalist kesimle açık çatışmadan kaçınan AKP'nin başı başbakan Erdoğan ve hükümet sözcüleri, orduya, ordunun "onurlu komutanları"na yönelen suçlamaların ardında durmadıklarını açıkladılar.

Olan nedir? Olan halkın suçüstü yaptığı bir durumda yakalanan devlet teröristlerinin ayan beyan olan ve örtülmesi mümkün olmayan suçlarının bir savcılık iddianamesine yansımasıdır. Bunun ötesinde devlet çetelerine açıkça sahip çıkan kimi komutanlar hakkında da soruşturma yapılması izni istenmesidir.

Burada da gerçekte araştırma ve soruşturma istenen şey, aslında açıkça ortadadır: Şemdinli'de suçüstü yakalananlar devletin kadrolu elemanlarıdır. Ve devletin ordusunun yerel ve merkezi komutanları kendi "adamları"nı, "iyi çocukları"nı koruyup, kollamaktadır. Yeni olan, bunun şimdi bir iddianameye girmiş olmasıdır. Bu kadarı bile Türkiye'de iktidarı 1923'den beri tekellerinde tutan Kemalist faşistleri kudurtmaya yetmektedir. Öyle ya, taşrada bir savcı nasıl olur da kocaman komutanlar hakkında suç duyurusunda bulunma cüreti gösterebilir?! Medyanın postal yalayıcılarının bu bağlamda takındıkları ve iddianameye, savcıya ver yansın eden tavırlarının da başka bir anlamı yoktur. Lafa gelince "yargının bağımsızlığı"nı vb. dillerinden düşürmeyenlerin, yargı içinden biri kazara çıkıp da, ayan beyan olanı açıkça ifade etmesi karşısında takındıkları tavırlar, bunların gerçek niteliğini de ortaya koymaktadır.

Tabii ki bu soruşturma izni isteği konusunda sonuç baştan bellidir: Bunun reddedilmesi için kamuoyu oluşturulmuştur. Reddedilmemesi halinde bile, bu cadı kazanı ortamı içinde ordu komutanlarının ayan beyan olan çete şefliklerinin tespiti ve bunun cezalandırılması ülkelerimizde bugünkü sistem sürdükçe mümkün değildir. Şemdinli konusunda da "suç" en iyi halde halkın suçüstünde yakaladığı iki üç kişi üzerinde kalacak, bunlar "feda" edilen piyonlar olarak "ceza"landırılıp, gerçek çete TC devletinin, onun ordu şeflerinin suçlarının üzeri örtülecektir.

Ne zamana kadar?

Kuzey Kürdistan–Türkiye'nin işçileri, köylüleri, emekçileri örgütlenip "yeter artık" diyene, kendi iktidarlarını kurana, demokrasiyi kendi ellerine alana kadar!

TC'de hüküm süren adaletsizliğe dur demenin yolu, kimilerinin göstermeye çalıştığı gibi AB vb. emperyalist birliklerden ve kurumlardan değil, emekçi halkların Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yapacağı devrimden geçmektedir! Bunun için örgütlenmektir görev!

8 Mart 2006

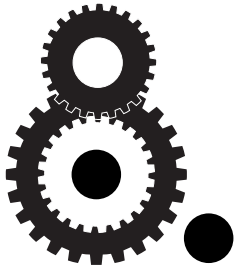

KONGRE 'den

Bu sayımızda 8. Kongre kararlarının tanıtımı çerçevesinde "Kadınların Kurtuluşu Sorununda eylem çizgimiz" başlıklı kararı ve bu kararın gerekçesini yayınlıyoruz. Bu karar ve gerekçesinin ne kadar doğru ve haklı olduğu, 2006 yılı 8 Mart'ında da görüldü. 2006 yılı 8 Mart'ında da devrimci sol çevrelerin güya feminizme karşı mücadele adı altında yürüttükleri dar, kısır tartışmalar sürdü. Dışımızdaki devrimciler 8 Mart'ta yine kadın-erkek birlikte eylemi ilke olarak adlandırıp, yalnızca kendi örgütlü ve yakın çevrelerinin katıldığı "devrimci 8 Mart" eylemlerini düzenlediler. Biz 8. Kongremizin aldığı doğru kararı pratiğe uyguladık, Bolşevik kadınlar olarak bu 8 Mart'ta salt kadın katılımlı eylem birlikleri oluşturmaya çalıştık. Gerçekleştiği yerlerde salt kadın katılımlı eylemlerde aktif olarak yer aldık, bu eylemler içine doğru komünist görüşleri taşıdık. Karar ve gerekçe yazısına ek olarak yayınladığımız "8 Mart Kimin?" başlıklı kısa açıklamada da görüleceği gibi, 8 Mart'ta bugünün şartlarında emekçi kadınlar gününün gerçek anlamına uygun eylemler salt kadın katılımlı eylemlerdir.

8. Kongre'nin kararı şöyledir:

"KADINLARIN KURTULUŞU SORUNUNDA EYLEM ÇİZGİMİZ HAKKINDA KARAR:

Kongremiz, eylembirliği çizgimizin ve bunun kadınların kurtuluşu sorununa ilişkin eylemlerimizde uygulanışının doğru olduğunu bir kez daha onaylar.

Bu çizgi siyasi pratik çalışmamız açısından şu anlama gelmektedir:

1. Güçlü bir komünist kadın hareketinin yaratılması ve emekçi kadınların kazanılması için, salt kadınların katıldığı toplantılar, konferanslar, yürüyüşler, eylemlikler yapmak doğru ve gereklidir. Bu ezilen kadınların kendi davalarına sahip çıkmaları, kurtuluşlarını kendi ellerine almaları anlamına gelir.

2. 8 Mart 2005'te, İstanbul'daki 8 Mart kadın yürüyüşüne katılımımızda eylem birliği çizgimizin ilkeleri doğru bir biçimde uygulanmıştır. Oportünistlerin eylem birliğinden kendilerini ayırma pratiği ve gerekçeleri erkek şovenistidir ve komünist kadın hareketinin yaratılmasına aykırı bir tavırdır. Onların bu çizgisiyle reformizme ve feminizme karşı başarılı bir mücadele yürütmek mümkün değildir."

(Bu karara temel alınan ve bu kararı gerekçelendiren yazı ise şöyledir:)

8 MART YÜRÜYÜŞLERİ VE EYLEM BİRLİĞİ ÇİZGİMİZ...

8 Mart yürüyüşleriyle ilgili olarak yıllardan beri katılım konusunda tartışmalar sürüyor. Bu tartışmalar ve buna bağlı olarak bizim eylem birliği çizgimiz ile ilgili olarak gelişmeyi burada değerlendirmek ve bugün gelinen noktayı ortaya koymak istiyoruz.

1. Salt kadın katılımlı yürüyüş talebi - kadın hareketinin dayattığı bir taleptir!

Önce şunu tespit edelim: Salt kadın katılımlı yürüyüş talebi, erkeklerin katılımının kesinlikle istenmediği kadın yürüyüşleri talebi, Avrupa'da ve Amerika'da 1970'li yıllarda yükselen ve "2. Dalga Feminizm" şeklinde adlandırılan kadın hareketi tarafından gündeme getirilmiştir.

Bu hareket etkisini 80'li yıllarda Türkiye'de de gelişen feminist kadın hareketi üzerinde hissettirmiştir. (Türkiye'de 12 Eylül darbesinden sonra devrimci ve demokratik hareket içinde yer alan insanlar kendi kendilerini sorgulamaya girmişler ve bu sorgulamanın bir ayağını da geçmişte devrimci-demokratik hareket içinde yer alan kadınların örgüt ve mücadele içindeki konumlarını sorgulama ve erkek şoveni̇sti yapı ve anlayışlara tepkiler geliştirme olmuştur. Feminist hareketin gelişmesi bir yandan buna bağlıdır, diğer taraftan da uluslararası alandaki gelişmenin Türkiye üzerindeki etkisiyle bağ içinde görülmek zorundadır.)

Türkiye'de 1987 yılında, başını feminist hareketin çektiği "Dayağa Karşı Yürüyüş" düzenlenmiştir. Bu Türkiye'deki ilk salt kadın katılımlı yürüyüş olmuştur.

Kadınların kendi eylemlerini yapma hak ve talepleri olduğu tartışması 80'li yıllarda BP'li kadın yoldaşlar tarafından da tartışılmakta ve gündeme getirilmekteydi. BP içindeki ve çevresindeki kadın yoldaşlar, bir yandan kadınların kurtuluşu sorununu Marksizm-Leninizm temelinde ele alırken ve dolayısıyla feminist ideolojiyi "burjuva sistem içinde çözüm üreten ideoloji" olarak reddederken; diğer taraftan da devrimci ve komünist saflardaki kadınları küçümseyen, onları sürekli ikinci planda gören tavır ve anlayışlara karşı tepkilerini dile getiriyor ve örgüt içindeki ve çevresindeki kadınlar olarak ciddiye alınmak istediklerini, sorunları ve talepleriyle görülmek istediklerini giderek daha sesli bir şekilde ifade ediyorlardı. Nitekim, 1986 yılında "bazı kadın yoldaşlar" kadınların kurtuluşu sorununda siyasetimizi sorgulayan yazılarıyla ilk çıkışlarını yaptılar. Ve 1987 yılında biz ilk kadın konferansımızı yaptık. Bu konferans tartışması bağlamında parti içinde 'kadın konferansı' talebini feministlikle suçlayan cepheleşmeyi ve ayrışmayı yaşadık.

Bunu niye anlatıyoruz? Bu döneme kadar kadınların (devrimci ve komünist kadınların da) kendi eylemlerini, toplantılarını, konferans-

larını vb. yapabilecekleri, böyle bir haklarının olduğu hiç de genelde kabul gören, kendiliğinden açık olan bir mesele değildi. Tam tersine komünist, devrimci örgüt içinde ve çevresinde de kadınların 'bağımsız' eylem koyma talepleri en baştan feminizm olarak damgalanabiliyordu. Nitekim, kadın konferansı tartışmasında da biz (=çoğunluk. Azınlık, sonradan Mücadele Bayrağı olarak ayrılan kesim bizim bu çıkışımızı feminizm olarak damgalıyordu. Hatta kadın konferansına bizi mahkum eden "Leninizm mi Feminizm mi?" başlıklı bir broşürle gelmişlerdi.), örgütlenme ve eylemliliklerin katılımının nasıl olacağı konusunda tartışmalarda hep 'ihtiyacın ne olduğuna bağlı olarak ele alırız' düşüncesini vurguluyorduk. Ve bu yanlış değildi... Fakat bütün bu tartışma içinde kendimizi feminizm suçlamasına karşı korumaya çalışan savunmacı bir pozisyonda duruyorduk. Bu tartışmalar içinde biz, dünya komünist hareketinin tecrübelerini değerlendirdik. Ve komünist hareketin geçmişinden de kadın konferansları, eylemleri, yürüyüşleri ve hatta örgütleri örneklerini öne sürdük.

2. Emekçi kadınların kurtuluşu sorununda partimizin çizgisini geliştirme ve somutlaştırma, kendi saflarımızdaki erkek şovenisti tavır ve anlayışlardan köklü kopuşu gerçekleştirme çabamız kadın çalışması konusundaki faaliyetimizi zenginleştirme faaliyetiyle birlikte yürüyordu.

3. Buna bağlı olarak bizim dışımızda gelişen kadın eylemliklerine ve yürüyüşlerine gücümüz oranında katılmaya ve müdahale etmeye çalışıyorduk. Partimiz de dahil olmak üzere devrimci örgüt ve çevrelerde ideolojik mücadelede okun sivri ucunun erkek şovenizmine; diğer taraftan da ama burjuva kadın hareketinin ufku sistem içi mücadeleyle sınırlı reformist yaklaşımına ve erkekleri düşman gören tavırlarına karşı ideolojik mücadele yürütülmesi gerektiğini saptıyorduk.

4. Bu temel yaklaşımlar bağlamında burada öncelikle 8 Mart eylemlikleri bağlamında geliştirdiğimiz eylem birliği çizgimize geri dönüp bakalım:

* İşçi ve emekçi kadınlar arasında çalışma açısından Komünist Enternasyonal'in geçmişinden öğrenerek, kadın konferansları, yürüyüşleri, eylemleri, kitle örgütleri ve kadın çalışmasının parti içi organlarının, Kadın Komisyonunun yaratılabileceğini kabul ettik. Bu bağlamda ihtiyaca göre, erkeklerin katılmadığı salt kadın eylemlikleri yapılabileceğini genelde kabul ettik.

* Fakat, özellikle burjuva-küçükburjuva feminist hareketin 8 Mart'larda erkeksiz yürüyüş çağrısına ve evet dayatmasına karşı ideolojik mücadele yürütürken, 8 Mart'ta erkek sınıf arkadaşlarımızla birlikte yürümenin bizim açımızdan "ilke" olduğu görüşünü savunuyorduk.

Bu savunu somut olarak şu eylemlerde ve değerlendirmelerde gündeme gelmiştir:

a) Almanya'da, Batı Berlin'de Enternasyonal Antiemperyalist Kadın Platformu'nun yaptığı yürüyüşte dağıtılan eleştiri bildirimizde tam da 8 Mart'ta kadın-erkek birlikte yürümenin ne denli gerekli olduğuna vurgu yapılmaktadır. Bildirinin ilgili bölümünü olduğu gibi aktaralım:

"Emperyalist sistemi yoketme mücadelemizi, zafere ulaştırmak istiyorsak, SINIF KARDEŞLERİMİZLE BİRLİKTE yürütmeliyiz. Çağrı bildirisine ikinci eleştirimiz bu noktadadır. Çağrı bildirisinin hiçbir yerinde, devrimci erkeklerin 8 Mart'taki konumlarının ne olacağı ve onlara karşı devrimci kadınların tavrının ne olacağı sorusuna değinilmiyor. Çağrı, olgu olarak, devrimci erkeklerin "kadın mücadelesi"ne katılmasını reddediyor. Eyleme erkeklerin katılmalarına "izin" verilip verilmeyeceğini pratikte göreceğiz. Çağrı bu sorunu tartışmıyor. Biz bu tavrı kökten yanlış, zararlı ve kadının ezilmesine karşı gerçekten mücadeleci bir birliği son derece zedeleyici buluyoruz. 8 Mart, ezilen kadınları kendi kaderlerini ellerine almaya, cesaretle hakları ve talepleri uğrunda mücadele etmeye, seslerini yükseltmeye ve pederşahi-emperyalist sistemin ve sömürülen kadından esirgediği herşeyin hesabını sormaya ve mücadele ile elde etmeye çağrı meşalesidir. Ama 8 Mart aynı zamanda, bütün ülkelerin ezilen erkeklerine, proleter ve emekçi erkeklerine, baskı ve sömürüye karşı mücadelelerini, ancak bütün ülkelerin ezilen, sömürülen proleter ve emekçi kadınlarıyla birlikte yürüttüklerinde, kadın cinsinin üzerindeki özel sömürü ve baskıya karşı mücadele bayrağını kaldırdıklarında, zafere ulaştıracaklarına dair bir uyarı çağrısıdır.

Biz marksist-leninist kadınlar, tam da 8 Mart'ta erkek yoldaşlarımızla birlikte, kadınların her türlü cinsiyet baskısından kurtuluşunu da içeren yeni bir dünya için mücadele azmimizi, umut ve cesaretimizi göstermemiz gerektiğini düşünüyoruz. (...) "Kadın mücadelesi"ni yalnızca kadınların mücadelesi olarak, sınıflarüstü/sınıflar karşısında tarafsız bir şekilde ve "erkekler olmaksızın" yürütmek istemek, burjuva hakimiyet sistemi çerçevesi içinde kadınların durumunda bazı iyileştirmeler için mücadele vermek demektir, başka birşey değil!" (Mart 1988, Bolşevik Partizan çevresindeki kadın grubu)

b) 8 Mart 1989'da Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan eylemler hakkında haber verdiğimiz, değerlendirme yaptığımız Bolşevik Partizan makalesinde şunlar yeralmaktadır:

"8 Mart 1989'da Türkiye-Kuzey Kürdistan'da diğer çeşitli kadın gruplarının ve örgütlerin eylemleri de oldu. Büyüklü küçüklü, örgütlü grupların kendi eylemlerini koymalarını ötesinde, bir dizi grup yanyana gelerek ortak eylemler düzenledi. (...) 11 Mart'ta yapılan 8 Mart Kadınlar Dayanışma Yürüyüşü ve DemKadın'ın ortaya koyduğu çeşitli eylemlerdi. Bu iki eylemde dikkat

çeken şey, eylemi hazırlayanların çabalarına karşın, onların deyimiyle eylemde "feminizme" kadınların özgül sorunlarının ve kadınların erkeklerle olan çelişkisinin önplana çıkarılmasına, eylemlere katılan belli bir kitle tarafından gölge düşürülmüş olmasıdır. Sosyalist Feminist Kaktüs'ün sayfalarında bu şöyle dile getiriliyor:

"Çoğumuzun ağzında hala iki yıl önce yaptığımız "Dayağa Karşı Dayanışma" yürüyüşünün tadı vardı. Ama DKD'den birçok kadınla, yürüyüş hazırlıklarına bireyler olarak katıldıklarını söyleyip yürüyüşe "kitleleri"yle gelen başka bazı kadınların bu anlaşmaları hiçe saymaları hepimizin keyfini kaçırdı. Kadın dayanışması, kadın mücadelesi adına düzenlenen bir yürüyüşte "kadın erkek elele, özgür günlere" vb. sloganlar atmayı en hafif deyimiyle politik basiretten yoksunluk olarak görüyorum. (Kaktüs, Mart Özel Sayısı, sayfa 12)

Sosyalist Feminist Kaktüs'ün eylemi değerlendirmesi ve bununla ilgili olarak, Kaktüs sayfalarında yürüttükleri kendi içi tartışmaları onların konumunu, bir defa daha ortaya koymaktadır:

— Eylem, yürüyüş çağrısı ve konuşmalarda kendini gösterdiği gibi, tamamen reformist bir platform üzerinde yükselmiş ve bunun dışına çıkılmaması için özenle çaba gösterilmiştir.

— "Kadın mücadelesinin kendi kimliğini taşıyan bir yürüyüş olması" adı altında, 8 Mart'ın uluslararası işçi sınıfının, kadınların kurtuluşu uğruna mücadele günü geleneğinin içeriği boşaltılarak, kadın ve erkek işçilerin mücadele birliğinin tamamen tersi bir propaganda yapılmıştır. Öyle ki, "Kadın-erkek elele" sloganının, kendi iradeleri dışında atılmış olması onları çok rahatsız etmiş ve eylemin ardından bunu engelleyememiş olmalarının özeleştirisini yapmışlardır. (...)" (Kadının Adı Var, I, s.8)

Burada, bizim o günkü yaklaşımımızın 8 Mart'ı proletaryanın bir sınıf mücadelesi günü, kadın ve erkek devrimcilerin ortak mücadelesinin önplana çıkarıldığı bir mücadele günü olarak gördüğümüz ortaya çıkmaktadır. Eleştirimiz sadece feminizmin reformizmine yöneliktir.

Daha sonraki dönemde bu değişmiş ve 8 Mart eylemlerinin kadın ağırlıklı eylemler olması gerektiği düşüncesi giderek ağırlık kazanmıştır. Fakat henüz, özelde 8 Mart eylemlerinin kadın-erkek birlikte yapılmasına (hadi ilkesel demeyelim!) özel önem veren yaklaşım sözkonusudur.

c) 8 Mart 1992'de Duisburg'ta Türkiyeli oportünist örgütlerin yanısıra Alman otonom kadınlarını da bir eylembirliğinde toplamaya çalışan bir 8 Mart yürüyüşü yapıldı. Eylembirliği tartışmaları süresince biz doğru ve haklı temelde ikili bir mücadele yürüttük. Bir yandan kadın blokunu ve 'lezbiyenlere çağrı'yı reddeden oportünist gruplara karşı mücadele... 8 Mart yürüyüşünün kadınların ağırlıklı olduğu bir yü-

rüyüş olması gerektiğine vurgunun yapılması... Ve diğer taraftan erkeklerle yürümeyi reddeden otonom kadınlara karşı ideolojik mücadele... Bu ideolojik mücadele esasta onların bu eylem birliğine kazanılması ve yürüyüş içinde ayrı bir kadın bloku kurma haklarının tanınması yönündeydi. Oportlara karşı 8 Mart yürüyüşlerinin kadın ağırlıklı yürüyüşler olması gerektiğini savunurken, otonom kadınlara karşı da, bizim bu 8 Mart yürüyüşünün enternasyonal olmasına önem verdiğimizi, ancak 8 Mart'ta kadın-erkek devrimcilerin birlikte yürümesinin bizim için sembolik, ilkesel bir önemi olduğu, bundan taviz veremeyeceğimizi savunuyorduk. Sonuçta, biz görüşlerimizi Alman otonom kadınlara kabul ettirdik. Ancak, sonuç bizim istediğimiz yönde olmadı. Bu eylemin ardından yapılan değerlendirme şudur:

"8 Mart, bu yıl yurtdışında da Almanya bölgesinde bir dizi devrimci örgütün gerçekleştirdiği eylem birliği sonucu yapılan bir yürüyüşle kutlandı. Bolşevik kadınların inisiyatifinde gelişen eylembirliğinin en sevindirici yanı, bu yıl bu eylem birliğinin "Türkiye-Kuzey Kürdistanlı" örgütlerle sınırlı kalmaması, Alman otonom kadın gruplarının bir bölümünün de bu eylem birliğine katılmış olmasıydı. Buna rağmen, yurtdışında da katılım bir bütün olarak ele alındığında erkek ağırlıklı bir katılımdı. Bu kuşkusuz olumsuz bir durumdu. Eylembirliği konusunda bir başka olumsuz durum, TKP/ML Hareketi ve onun etkisindeki "kitle örgütleri"nin, eylem birliği platformuna lezbiyenlere karşı baskıları da red ve protesto eden, bu baskıların da erkek egemen sistemin baskıları olduğunu ortaya koyan bir pasajın eklenmesi üzerine eylembirliğinden çekilmeleriydi. Bu tavır lezbiyenlere yapılan seksist saldırı ve aşağılamalara destek verme anlamına gelen bir tavırdır. TKP/ML Hareketi, bu tavrını devrimcilikle ilgisini sorgulamak zorundadır!" (15 Mart 1992) (Kadının Adı Var, I, s. 85)

Bolşevik Partizan Kadın Grubu'nun Berlin'de "Kadın ve Lezbiyenler"in 8 Mart 1992 yürüyüşü hazırlığına ilişkin eleştirisi. Bu eleştiri yazısında şu tespit vardır:

"Bizim, sizin özel Kadın-Lezbiyen Bloku oluşturmanızla herhangi bir sorunumuz yok. Bizi yanlış anlamayın, bizim sorunumuz ilkesel olarak kadın yürüyüşlerine karşı çıkmak değil. Ama uluslararası kadın mücadele günü 8 Mart, kadın-erkek tüm devrimcilerin egemenlere karşı gücünü sokağa taşıdığı, kadınların özel ezilmişliğine karşı kinlerini gösterdikleri, pratikteki dayanışmayla bu iktidarı ortak sınıf mücadelesiyle birlikte yıkmak zorunda olduğumuzu ve yıkacağımızı göstereceğimiz sembolik bir gündür. Birlikte yürümek bizim açımızdan kendi saflarımızdaki ve devrimci saflardaki erkek şovenizmine karşı mücadelemizin bir parçasıdır. Bizler erkeklerin de bu yürüyüşe katılmasını istiyor ve onlara

göstermek istiyoruz ki, ancak bizimle birlikte ve kadının kurtuluşu mücadelesiyle birlikte yürür mücadele – yoksa yok!

Aynı zamanda ama mümkün olan en fazla kadını seferber etmek (ki bunu şimdiye kadar başardık da) ve bizzat pratikte kavratmak istiyoruz ki, ancak kendi davamızı kendi elimize aldığımızda, edilgen konumumuzdan çıktığımızda, ancak ve ancak bu şartlarda daha bugünden mücadelede yerimizi alabilir, fantazi ve gücün bize düşen bölümüyle kurtuluş hareketlerini muazzam zenginleştirebilir ve onun bir parçası kılabiliriz." (12. 10. 1991, Kadının Adı Var, s. 59)

Burada, genelde kadın yürüyüşleri yapılabileceği kabul ediliyor, ancak 8 Mart'lar bunun dışında tutulan "sembolik gün" olarak ilan ediliyor, böyle gerekçelendiriliyor.

Aynı değerlendirme yazısında Kuzey Kürdistan – Türkiye'deki eylemlerle ilgili olarak şu tespit yapılıyor:

"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da birçok alanda yürüyüşler toplantılar düzenlendi. Ülkemizde bu yılki 8 Mart kutlamalarının en önemli özelliği, kuşkusuz İstanbul, İzmir, Adana, Mersin gibi büyük merkezlerde devrimci örgütler arasında geniş eylem birliklerinin kurulabilmiş olması gerçekliğidir. Bunun sonucunda, bu şehirlerde geniş katılımlı kitle gösterileri ortaya çıkmıştır. Bu gösterilerde Bolşevikler de yer almış ve Bolşevik görüşleri çeşitli araçlarla kitle içine taşımışlardır.

Gösterilerin en büyük eksikliği, bunların emekçi kadınların kurtuluşu adına yapılmasına rağmen, hâlâ kadın katılımının düşük olmasıdır. Bu kadının kurtuluşu sorununa devrimci örgütlerin şimdiye dek yeter önem vermemesinin de tabii bir sonucudur." (Kadının Adı Var, s. 85)

* 8 Mart 1994'te İstanbul'da yapılan 8 Mart yürüyüş ve mitingi hakkında şu değerlendirmeyi yapıyoruz:

"İstanbul'da bir dizi sendika, demokratik kitle örgütü ve demokratik kadın örgütlerinden oluşan 8 Mart Kadın Platformu'nun gerçekleştirdiği yürüyüş ve miting, emekçi kadınların mücadele şiar ve taleplerinin sokağa taşınmasının yolunu açması açısından olumluydu.

6 Mart pazar günü soğuk hava ve yağış altında gerçekleştirilen yürüyüş ve mitinge yaklaşık 3 bin kişi katıldı. Yürüyüş kitleri yarı yarıya kadın ve erkeklerden oluşuyordu, belki çoğunluk erkeklerdi. Katılım açısından platformun hedeflediği kadın ağırlıklı yürüyüş ve miting ne yazık ki pratiğe geçirilemedi. Bu noktada öncelikle sendikaların kendi kadın kitlelerini seferber etmede üstlerine düşen görevi yerine getirmediklerinin tespit edilmesi doğru olacaktır. Bazı sendikaların sadece adları vardı, kendileri yoktu. İki erkeğin taşıdığı bir sendika pankartının arkasında bir tek kadının bile yer almaması bu tespitimizi doğrulamaktadır.

Yürüyüş ve mitinge damgasını vuran ana talepler "kirli savaşa son" "özgürlük ve eşit haklar"dı. Platfor-

mun birleştiği sloganlar içerisinde yer almamasına karşın yürüyüş boyunca devrim ve sosyalizm taleplerini de içeren sloganların atılması olumluydu, fakat bu şiarların emekçi kadınların talepleriyle birleştirilmesine yeterince dikkat edilmemesi ve bundan çok çeşitli siyasi grupların bilinen sloganlarının ağırlık kazanması bir zaaf olarak kaldı. (...) Biz, genel devrimci taleplerin, sloganların 8 Martlarda atılamayacağı görüşünde değiliz, ancak ağırlığın günün niteliğine, eylemin içeriğine uygun şiarların oluşturması gerektiğini savunuyoruz.

Bu zaafları tespit etmek, yürüyüş ve mitingi genel olarak olumsuz değerlendirdiğimiz anlamına gelmiyor. (...) Ancak gerek kitle katılımının (özelde kadınların) sınırlı kalması, gerekse şiarlarda kadınların somut mücadele taleplerinin çok yersiz dile gelmesi, işçi ve emekçi kadınların kendi mücadelelerini kendi ellerine almaları hedefiyle karşılaştırıldığında henüz küçük bir adımdır. Bu noktada sınıf bilinçli, aktif mücadele içindeki işçi ve emekçi kadınlara büyük görevler düşmektedir.

Biz Bolşevikler, yürüyüş ve miting alanında bağımsız komünist propaganda görevimizi yerine getirmeye çalıştık. Geniş polis kontrolü, üstbaş-çanta araması, kimlik kontrolü vb. karşın yürüyüş boyunca sürekli ve bol miktarda kuşlama yapmamız ve bildiri dağıtımını gerçekleştirmemiz olumluydu. Ancak yukarda eleştirdiğimiz noktalarda pratikte yürüyüş ve mitingde ayrı tavrımızı sergileme görevimizi henüz yerine getiremeyecek durumda olduğumuz da olguydu.

Bu değerlendirme yazısı belirli konuların artık iyice bilince çıkarılmış olduğunu göstermesi, zaafları daha yüksek sesle ifade etmeye çalışmış olması açısından bir anlamda 'bir dönüm noktası'nı oluşturmaktadır. Bu değerlendirme yazısında a) 8 Mart eylemlerinin "işçi ve emekçi kadınların kendi mücadelelerini kendi ellerine almaları hedefi"yle ele alınması gerektiği açıkça söyleniyor b) Buna uygun olarak yarı-yarıya erkek (hatta çoğunlukta erkek) katılım bir zaaf olarak tespit ediliyor ve c) Kadın yürüyüşünde atılan sloganların içeriğinin günün anlamına ve içeriğine uygun olması talebi getiriliyor.

Burada eleştiriler esasta sendikalara ve oportünist örgütlere yönelmektedir. Ve tabii ki, doğru bulduğumuzu gerçekleştiremediğimiz noktada özeleştirel olarak kendi zaafımız teslim edilmektedir. 8 Mart'ın sınıf mücadelesinin sembolik günü olduğuna vurgu ve bu bağlamda feministlerle polemik arka plana itilmiştir. Bu yaklaşım bizim bugünkü yaklaşımımıza denk düşmektedir. Ve bu bizim pratikte belli yanlışları görmemizle bağ içinde kavranmak zorundadır.

Bundan sonraki dönemde de oportünist örgütler aynı pratiklerini sürdürmüşlerdir ve bugün de sürdürmektedirler. Bizim zaaf olarak tespit ettiğimiz ve değiştirmek

için üzerinde durmaya önem verdiğimiz noktaları onlar bir "erdem"e dönüştürmektedirler. Erkeklerin katılımının ilke olarak savunusuna sarılması ve 8 Mart'ı genel bir parti propagandası gününe dönüştürme çabaları bunu göstermektedir.

Oportünist (devrimci) örgütlerle bizim aramızdaki temel fark da budur. Biz zaafları görüyor ve bu zaafların aşılması için mücadele veriyoruz. Onlar ise zaafı görmüyor ve bunu en büyük devrimcilikmiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

Bir yanda feministler diğer yanda oportünist örgütler arasındaki 8 Mart eyleminin katılımı nasıl olmalı; daha somut olarak konuşursak erkekli mi erkeksiz mi 8 Mart eylemi çatışması bunu izleyen yıllarda giderek daha da şiddetlendi ve her yıl yeniden gündeme geldi.

* 8 Mart 2001 yılında İstanbul'da oluşturulan eylem platformunun çağrısına uyarak biz de ilk olarak kadın bloku oluşturma kararı aldık. (...) Taşınan pankartın arkasında kadın arkadaşlarımız yerlerini aldılar. Erkek yoldaşlarımıza ise yürüyüşün arkasındaki "karışık" blokta yeralmaları söylendi. Ve erkek yoldaşlarımız da orada yerlerini aldılar. Bu bizim içimizde bir tartışmaya yolaçtı. Kadın blokları şeklinde yürüme çağrısına bizim de onay vermemizi bizim içimizden bir bölüm kadın ve erkek arkadaş feminizme verilmiş bir taviz olarak değerlendirdiler ve yanlış bulduklarını açıkladılar. Bunun üzerine MK bu konuda İstanbul'da uygulanan pratiği onaylayan bir açıklama yaptı:

"Bizim için 8 Mart yürüyüşünde ille de kadın-erkek birlikte ve aynı blok içinde karışık yürüyecek şeklinde bir ilkemiz yoktur. Böyle bir ilkeye gerek de yoktur. Sadece kadınlar yürüyecek şeklinde bir ilkemiz de yoktur. Her eylemin gelişmesine somut bakmak gerekir. Bu yılki eylemde kadınların ayrı bloklar kurarak yürümesinin yararı olmuştur. Her yıl alışılagelen ve erkeklerin 8 Mart'a damgasını vurdukları bir eylem yerine, kadınların gününde kadınların damgalarını vurdukları ve güçlerini gösterdikleri bir eylemin olmasının bir zararı yoktur. Bizim anlayışımızın dışladığı bir eylem türü de değildir. Somut olarak eğer bir dizi kadın grubu ile yürüme imkânı varsa —ki bu imkân oluşmuştu— bu imkân kullanılabilir.

— Biz önceden bilgi sahibi olabilseydik, 'neden sadece kadınlar yürümeli?'ye bir açıklama yapabilirdik. Bu yürüyüşe feministler ve diğer kadın grupları damga vurdular. Bizim ideolojik olarak bu yanlışlara karşı mücadele etmemiz gerekir.

Sadece kadınların yürümesine karşı çıkan oportünist gruplar var. Bu grupların yaklaşımında ideolojik olarak problem var." (İYO, Yıl 3, sayı 13, Nisan 2001, s. 18)

Bu konu ve MK'nın açıklaması Kongre'de de tartışıldı. Çoğunluk bu açıklamayla hemfikir olduğunu belirtirken, azınlıktaki bazı yoldaşlar bu konuda feminizme taviz verildiği görüşünü savundular.

MK'nın bu açıklamasında erkek-

lerin katılımı konusunun "ilke" olmadığı artık açıkça ortaya konuyor. Bunun bu şekilde çok somut tespit edilmesi anlamında bir ilerleme sözkonusudur. Diğer taraftan ama, bu konuda henüz belli ölçüde çekingen bir tavır içinde olduğu, 'önceden bilseydik, feministleri eleştiren bir açıklama yapardık' tavrında kendisini gösteriyor.

Bunu izleyen yıl 8 Mart'ta, biz daha açık ve net bir şekilde, 'bugün içinde bulunduğumuz durumda Kuzey Kürdistan – Türkiye koşullarında, salt kadınların katıldığı yürüyüş yapmak doğrudur. Bu bizim feminizme verdiğimiz bir taviz değil, bizzat bizim savunduğumuz bir şeydir' görüşünü savunduk. Bu bir adım daha ileriye gitmek anlamına geliyordu.

8 Mart 2005'te yaşanan ayrışmada bizim bu konuda vardığımız yerin göstergesidir. Evet, bizim için erkekli mi - erkeksiz mi sorunu ilke meselesi değildir. Fakat biz, kadınların yoğun olduğu eylemlerin yapılmasından yanayız: "Biz, her ihtimalde dışardan bakıldığında erkeklerin hakim olduğu ve emekçi kadınların taleplerinin yerine ağırlıklı olarak örgüt şiarlarının duyulduğu bir 8 Mart yürüyüşünün amacına uygun olduğunu düşünmüyoruz. Yapılan anlaşmaların eylem anında "güç" kullanılarak bozulması pratiğini de aynı şekilde yanlış değerlendiriyoruz."

Bu görüşler ışığında oportünist örgütlerin ayrı devrimci bir 8 Mart yapma çağrısını değerlendirdik. Bu eylemin tam da yukarda "uygun görmüyoruz" şeklinde değerlendirdiğimiz bir eyleme denk düşeceği öngörüsünde olduğumuzdan, bu platforma katılmayı reddettik. Böyle bir ayrışmanın gereksiz bir "devrimci güçleri" ve emekçi kadın hareketini bölme anlamına geldiği vurgusuyla da onları bundan vazgeçmeye çağırdık. Ancak, onlar 8 Mart mitinglerini yapmada kararlıydılar. Sonuç, bizim öngörümüzü doğrular biçimdeydi. Oportünist örgütler bu bağlamda kendi zaaflarının üstünü kapatma ve bunu iyi bir şeymiş gibi gösterme pratiğinde ne yazık ki, ısrar ediyorlar. Eylem ertesi bir dizisinin bizim de içinde yeraldığımız İstanbul 8 Mart Kadın Platformu hakkında olmadık saldırılarda bulunan yazılar yazılması, onların devrimcilik adına erkek şovenisti pozisyonlarda direnmeye devam ettiklerini gösteriyor. Oportünist gruplar, gerçek anlamda işçi ve emekçi kadınların kendi mücadelelerini kendi ellerine almaları yönünde bir siyaset geliştirmekten çok uzaktalar. Onların bütün kaygısı anlık grup çıkarları oluyor.

Yukarda, 8 Mart'lara ilişkin eylem birliği çizgimizin gelişmesini, anlayışlarımızın değişmesi ve netleşmesini ortaya koymaya çalıştık. Bunun bilince çıkarılması, bizim eylembirlikleri içinde daha sağlam pozisyonlarda durmamızı sağlamak için gereklidir. Ve tabii ki, kendi içimizde hala itirazları olan kadın ve erkek yoldaşlarımızı ikna etme çabamız için de...

2006 YILI 8 MARTI İÇİN MERKEZ KOMİTESİ AÇIKLAMASI

8 Mart kimin?

Emekçi Kadınlar,

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, sizin gününüzdür!

Bu gün erkek egemen sömürü sistemlerine karşı, emekçi kadınlar başta olmak üzere kadın cinsinin "YETTİ ARTIK!" demesinin, kendi gücüne güvenerek ezilmeye baş kaldırmasının günüdür.

Ülkelerimizde, son yıllarda olduğu gibi bu yıl da 8 Mart için eylem birliği görüşmelerinde kendine marksist-leninist, sosyalist vb. sıfatlarını yakıştıran bir dizi oportünist grup ve parti 8 Mart'ta erkeklerin katılmadığı 8 Mart eylemlerini ilke olarak reddedip kadın erkek karma eylemleri devrimci olmanın kıstası imiş gibi göstererek, "Devrimci 8 Mart" adına, kendi karma eylemlerini yapmayı savunup, ayrı eylem kararı aldılar. Şimdi başta İstanbul olmak üzere bir dizi kentte bir yanda salt kadın katılımlı 8 Mart eylemleri, diğer yanda kadın erkek karma katılımlı eylemler olacak.

Kadın cinsinin ezilmişliğinin temeli üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet ve sömürüdür. Kadınların büyük çoğunluğunu oluşturan emekçi kadınların, bu anlamda kadın cinsinin kurtuluşu, her türlü sömürünün son bulduğu sosyalist ve komünist toplumdadır. Özel mülkiyet ve sömürü düzenleri fakat hep kadın cinsi üzerinde ERKEK EGEMENLİĞİ olagelmiştir. Emekçi kadın,emekçi erkek karşısında da sömürü düzeninde ezilen konumundadır. Ezilen kadın cinsinin, tam da kadın cinsinin ezilmesini konu alan bir eylemde erkeksiz bir eylem yapma isteğinin devrimcilik adına reddedilmesi bir aymazlıktır.

Biz Bolşevikler bu yüzden bolşevizme sempati duyan tüm kadın arkadaşlar yanında oportünist örgütler çevresindeki tüm emekçi kadınları da, bu 8 martta salt kadın katılımlı yürüyüşlere katılmaya çağırıyoruz.

Kahrolsun erkek egemen sömürü düzeni!

Yaşasın emekçi kadınların erkek egemen sömürü düzenine karşı mücadelesi!

Yaşasın komünist kadın hareketi!

Newroz isyana çağrıdır … Newroz'u Nevruz yapmaya kimsenin gücü yetmez!

Newroz yakaşırken faşist Türk egemenlerini yine bir telaş ve korku sardı. Kürt ulusunun artık geri dönülmez bir biçimde Dehaklara karşı Kawaların isyanının, zalimlere ve zulme karşı isyanın sembolü olarak sahiplendiği Newroz kutlamalarını salt faşist şiddetle engellemenin mümkün olmadığını gören Türk egemenleri, giderek artan bir ölçüde Newroz'u Nevruzlaştırma siyasetine önem vermeye başladılar. Şimdi artık Newrozunu kutlayan Kürt halkının üzerine yalnızca tankla, tüfekle, zırhlı araçla, copla vb. yürünmekle, salt faşist şiddet yoluyla Newroz kutlamalarını kanla bastırmaya çalışmakla kalınmıyor. Bunun yanında artan ölçüde Nevroz'un aslında baharın gelişini müjdeleyen bir Türk/men bayramı olduğu, Nevruz olduğu propaganda ediliyor. Egemenler kimi büyük şehirlerin meydanlarında "Nevruz" örgütleyip yumurta tokuşturuyor, yakılan ateşler üzerinden atlıyor, nutuklar atıyor. Böylece Newroz Türkleştirilip, onun isyancı içeriğinden soyutlanmaya, Kürt halkının zulme isyan sembolü bayramı onun elinden alınmaya çalışılıyor. Bu çabalar da ama nasıl Newroz'un isyan ateşinin körüklendiği gün olarak faşist şiddetle ezilmesi boşa çıktıysa, öyle boşa çıkacaktır.

Zulüm var oldukça, Kürt ulusu ezildikçe Newroz çağdaş Dehaklara karşı, çağdaş Kawaların isyanının tazelendiği, isyan ateşlerinin harlandığı gün olarak gündemde kalacak, öylece kutlanacaktır. Bunu engellemeye hiç bir güç muktedir değildir, olmayacaktır.

Newroz'da zulme karşı isyan ateşini körüklemektir devrimci görev.

Kuzey Kürdistan'da faşist Türk devleti bugün de Kürt ulusuna karşı savaş yürütüyor. Özellikle faşist Türk ordusu ve ona bağlı özel savaş güçleri, Türkiye'deki iktidar dalaşında Kuzey Kürdistan'daki savaşı sürdürmeyi, derinleştirmeyi ve Güney Kürdistan'a da taşımayı çıkar yol olarak görüyorlar. Savaş rantçıları Kuzey Kürdistan'da savaşı körüklemeyi ve derinleştirmeyi ellerindeki iktidarı korumanın aracı olarak görüyorlar. Kürt ulusu, en başta emekçiler ise savaş değil, barış istiyor. İstediği barış, eşitler arasında

onurlu bir barıştır. Kürt ulusu kendi ulusal haklarına sahip olmayı istiyor. Bunlar haklı taleplerdir. Kürt ulusunun bu haklı talepleri bu yılki Newroz kutlamalarında da dile getirilecektir. Bu bağlamda fakat şunun kesinlikle bilinmesi gerekir: TC faşist devleti var olduğu sürece, Kürt ulusunun egemen Türk ulusu ile eşit haklara sahip olması mümkün değildir. Kürt ulusunun ulusal haklarına kavuşması için mutlaka DEVRİM, TC faşist devletinin devrimle yıkılması, Kürt, Türk, Ermeni, Çerkez vb. bütün milliyetlerden emekçilerin kendi iktidarlarının kurulması gerekir. Faşist TC devleti var olduğu sürece Kürt ulusunun gerçek bir barışa, eşitler arasında bir barışa varması da mümkün değildir. Gerçek bir barış için TC devletinin DEVRİMLE yıkılması gerekir. Kürdistan'da gerçek barış DEVRİMLE kazanılacaktır!

Bu yüzden bu yılki Newroz'da temel sloganlarımız:

"NEWROZ'un 'NEVRUZ'laştırılmasına izin vermeyeceğiz!

Newroz isyandır! Newroz'da isyan ateşini körükleyelim! Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

Gerçek barış ve özgürlük devrimle gelecektir! Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu için de tek yol DEVRİM!" olacaktır.

Biz Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşevikler olarak 2006 Newroz'unu bu bilinçle selamlıyor, kutluyoruz.

NEWROZ PİROZ BE!

10 Mart 2006

MERKEZ KOMİTESİ'NİN 1 MAYIS'06 İÇİN ÇAĞRISI

UMUT İSYANDA! YOL BİLİNÇLENME VE ÖRGÜTLENMEDE! ÇARE DEVRİMDE!

Bütün dünyada işçi sınıfı ve tüm ezilen ve sömürülenlerin BİRLİK, DAYANIŞMA ve MÜCADELE GÜNÜ 1 Mayıs'a bu yıl ülkelerimizde askeri faşist kliğin Kuzey Kürdistan'da halkımıza hunharca saldırdığı, Kürt halkına karşı savaşı kışkırtıp yükselttiği, sıkıyönetim ve olağanüstü hal talep ettiği, Güney Kürdistan'a karşı seferberlik yürüttüğü bir ortamda, ırkçı Türk şovenizminin alabildiğine körüklendiği, kontrollü bir Türk – Kürt düşmanlığı ve çatışmasının kışkırtılmaya çalışıldığı bir ortamda giriyoruz. Bu ortam işçi sınıfının sınıf mücadelesinin de geri plana itildiği, unutturulmaya çalışıldığı, işçi sınıfının etnik temelde bölünüp birbirine düşman edilerek, gerçek sınıf düşmanlarını tanıyıp, onlara karşı sınıf mücadelesinde

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!

birlikte hareket etmesinin engellenmeye çalışıldığı bir ortamdır.

1 Mayısın kitlesel ve yasal olarak Taksim'de ilk kez kutlanışının 30., egemen sınıfların tarihin en kitlesel 1 Mayıs gösterisini kana boyadıkları, Taksim katliamının da 29. yıldönümü bu yıl. Bu anlamlı yıldönümünde ve bu ortamda bu yılki 1 Mayıs gösterilerinde Türkiye'nin ve Kuzey Kürdistan'ın işçi ve emekçilerinin İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİNİ öne çıkardıkları bir şölen haline dönüştürme görevine sahiptir. İşçi sınıfının egemen sınıfların bütün ters çabalarına rağmen BİRLİĞİNİ göstermenin en doğru yolu, Türkiye'deki gösterilerde, en başta da TÜRK işçilerinin, KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI KAYITSIZ KOŞULSUZ savunduklarını gösteren, Kürt halkının haklı isyanına destek verdiklerini açıklayan; faşist Türk devletinin Kürtlere karşı giriştiği alçakça saldırı ve katliamları lanetleyen slogan ve pankartlarla yürümeleri; buna karşı Kürdistan'daki gösterilerde de öncelikle Kürt işçi ve emekçilerin, Türk işçi ve emekçilerle BİRLİK LERİNİ, ulusal kurtuluş için de sınıf birliğini öne çıkaran slogan ve pankartlarla yürümeleridir.

1 Mayıs uluslararası alanda işçi sınıfının ve tüm emekçilerin, emeğin kurtuluşu ortak davasında enternasyonal dayanışmalarını haykırdıkları, burjuvaziye karşı ayrı dilleri konuşsalar, ayrı koşullarda, ülkelerde yaşasalar, ayrı kültürlere sahip olsalar da, BİR SINIF, enternasyonal işçi sınıfı olarak hareket ettiklerini gösterdikleri gündür. Bu gün, onyıllarca süren kanlı mücadeleler sonucu burjuvaziden söke söke koparılıp alınmış, bir dizi ül-

kede resmi tatil günü haline gelmiş bir gündür. Ülkelerimizde ne yazık ki sınıf mücadelemizin geri düzeyi, henüz bugünü kendi günümüz olarak, bütün dünyada sınıf kardeşlerimizle omuz omuza ortak taleplerimizi haykırdığımız çok özel bir gün olarak, burjuvaziden almaya, tatil günü yaptırmaya izin vermedi. Bu yıl pazartesi gününe rastlayan 1 Mayıs'ta, patronlar bizi işten atma tehditleriyle işyerinde ve işbaşında tutmaya çalışacaklar, alanlardaki 1 Mayıs gösterilerinin düşük katılımlı geçmesini sağlamaya çalışacaklardır. Görev iş gününe rastlayan bu 1 Mayıs'ı topyekün bir grev/mücadele gününe dönüştürmektir. Patronlar işçilere karşı işçiler birey olarak tek başına hareket ettiklerinde güçlüdür. Fakat işçiler toplu halde, sınıf olarak patronların karşısına dikildiğinde, patronların gücünün bir iğne dokunması ile patlayan bir balona benzediği görülür. Yüzbinlerce; milyonlarca işçinin, bu 1 Mayıs'ta toplu halde işyerlerini terk edip, 1 Mayıs gösterilerine katıldığını düşünün. Ne yapabilir patronlar? Hiçbir şey! Bütün işçileri işten attıklarında onların kârına kâr katan üretimi kim yapacaktır? O halde 1 Mayıs öncesinde bütün fabrikalarda, bütün işçiler yoğun bir biçimde tartışalım. 1 Mayıs'ta işi hep beraber bırakmak, fabrikalardan hep beraber çıkarak 1 Mayıs gösterilerine katılmak için anlaşalım. Çoğunluğun bu fikre kazanılmasının mümkün olmadığı yerlerde ise 1 Mayıs'ta en azından iş yerlerinde üretimi yavaşlatma, durdurma, 1 Mayıs'ı fabrikalarda kutlama için örgütlenmeler yapalım. Bu 1 Mayıs gösterilerinde;

— "1 Mayıs Tatil Günü olmalıdır" talebini,

1 Mayıs gösteri ve eylemlerinin merkezine koyalım. 1 Mayıs'ın tatil günü olması dünya işçi sınıfının mücadelesiyle kazanılmış bir haktır! Bu hak Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfının da hakkıdır. Bu hakkı mücadeleyle söke söke alalım.

Bu 1 Mayıs'ta;

— "Tam ücret karşılığı 7 saatlik iş günü; pazartesi-cuma arası 5 günlük iş haftası"

— "Herkese sigortalı çalışma hakkı" taleplerini merkeze koyarak haykıralım. İş – çalışma hakkı en önemli, en temel insan hakkıdır. İşçilerin bir bölümünü fazla mesaiye zorlarken, milyonlarca emekçiyi işsizlikle süründüren bir toplumsal düzen, yaşama hakkına sahip değildir. İstihdamın arttırılması yanında, var olan işin tam ücret karşılığı, iş saatlerinin düşürülmesi yoluyla bölüştürülmesi mümkündür. Bu tüm emekçilerin çıkarına olan demokratik bir taleptir. Bunun için mücadele edelim.

Bu yıl 1 Mayıs, uluslararası alanda olduğu gibi, ülkelerimizde de emperyalist burjuvazinin işçi ve emekçi haklarına karşı topyekün saldırı içinde bulunduğu bir ortamda yaşanacak. Bütün demokratik haklar burjuvazinin egemen ol-

duğu bütün ülkelerde acımasızca budanıyor, işçi sınıfının ve emekçilerin yaşama ve çalışma şartları kötüleşiyor, işsizlik artıyor, patronların kârları ve zenginliği artarken, aynı zamanda toplumun büyük kesimi açısından mutlak yoksulluk da artıyor. Bu gelişmeleri durdurmanın, kazanılmış hakları korumanın ve geliştirmenin yolu var: **Mücadele! Sınıf mücadelesi!** Fransa'da 26 yaşına kadar olan genç işçilerin ilk işe alınmaları döneminde, iki yıl hiçbir iş güvencesi olmadan çalışmalarını öngören iddialı yasa tasarısına karşı mücadelede Fransa'nın çeşitli milliyetlerden emekçileri, kitlesel mücadelenin neler yapabileceğini gösterdiler. Sokaklara dökülen, sivil itaatsizlik eylemleri ile devlet güçlerine karşı militanca direnen milyonlar, sonunda milyonerlerin, milyarderlerin saldırılarını geri püskürttü. Bir kez daha görüldü ki, burjuvazinin saldırılarını geri püskürtmek mümkündür. Yeter ki biz emekçiler kendi gücümüze güvenelim ve mücadele edelim! Mücadele eden evet bir mücadelede ulaşmak istediği hedefe ulaşamayabilir, yenilebilir de, fakat mücadele etmeyen en baştan yenilmiştir.

Bu 1 Mayıs'ta, sınıf bilinçli işçiler açısından en önemli görev, andaki saldırılara karşı haklarımızı savunma mücadelesinin en ön saflarında yer alırken, aynı zamanda 1 Mayıs gösterilerine katılan emekçilere, sorunun sömürü sistemi içinde, daha iyi sömürü şartlarının yaratılması, kimi hak kırıntılarının korunması ve kazanılması ile çözülmeyeceğini, sömürü sisteminin kimi kaba "hata"larının düzeltilmesi ile kazanılacak çok fazla bir şey olmadığını, esas sorunun "hatanın kendisi" olan sömürü sistemini yıkmak olduğunu anlatmaktır. Evet haksızlığa karşı başkaldırı haklıdır. İsyan haklıdır. İsyan umuttur. Fakat çare emperyalist sistemi bütün pislikleri ile tarihe gömecek devrimdedir. İşçiler, emekçiler bu bilinçle donanmalı, örgütlenmelidir. 1 Mayıs,bu düşüncenin kitleler içine yoğun bir biçimde taşındığı, kitlelerin bu düşünce temelinde örgütlenmesi için bir araç olarak kullanıldığı zaman, onun gerçek devrimci özüne uygun bir biçimde kutlanmış olacaktır!

İşçi sınıfı ve emekçilerin birlik dayanışma mücadele günü kutlu olsun!

Ya sosyalizm, ya barbarlık içinde çöküş!

Yaşasın devrimci 1 Mayıs!

Yaşasın proleter enternasyonalizmi! Yaşasın proleter dünya devrimi!

Bolşevik Parti
Merkez Komitesi

12 Nisan 2006

1 Mayıs'ın nasıl kutlanacağı konusunda kimi tavırlar üzerine…

(1 Mayıs 2006'nın özellikle İstanbul'da nasıl kutlanacağı konusunda hemen her yıl yaşanan "geleneksel" tartışmalar bu yıl da yaşandı. Bu konuda biz 20 Nisan'da aşağıdaki tavrı takındık)

* Türk–İş yine sarı sendikacılığa yakışır tavrını koydu ve "ortamı germeme" adına alanlara çıkmama kararı aldı. Sendika merkezinin bu hainceı kararına Türk–İş üyesi işçiler uymamalı, sınıf kardeşleri ile alanlara çıkmalıdır.

İşçi sınıfı disiplinli, kitlesel, barışçıl sivil itaatsizlik eylemleri ile, egemen sınıfların güvenlik güçleriyle doğrudan çatışmaya girmeden de, gücünü gösterebilir, taleplerini duyurabilir. Bu yıl 1 Mayıs'ta yapılması gereken budur. İşçileri alanlara çağıracak yerde, onları greve, iş bırakmaya teşvik edecek, bunu örgütleyecek yerde, 1 Mayıs'ı kimi "sembolik eylemlerle" geçiştirme tavrı, bu tavrı takınanların gerçek niteliğini ortaya koymaktadır.

* Faşist devlet savunuculuğunda en öne çıkan partilerden biri olan, fakat hâlâ kendine işçi partisi diyen İP, kendine yakışanı yaptı: Kadıköy'deki yürüyüş ve mitingte büyük provokasyonlar yaşanacağı kehaneti ile provokasyonun dik alasını yaptı. İşçileri-emekçileri "Türk bayraklı 1 Mayıs"a çağırdı. İstanbul'da Tepebaşı'nda "Türk bayraklı 1 Mayıs" yapacağını ilan etti. Türk bayraklı olması bunlar için bu 1 Mayıs'ın temel niteliği olmalıydı. Uluslararası işçi sınıfının enternasyonal dayanışma-birlik-mücadele gününde, enternasyonal sınıf savaşının bu en önemli simgesinde "Türk bayrak"lı miting çağrısı, bu çağrıyı yapanların gerçek niteliğini göstermektedir: Bunlar işçi ve emekçiden önce "Türk"türler. Bunlar azgın Türk milliyetçisidirler, faşist TC bunların devletidir. Grevlerde işçilerin üzerine yürüyen devlet güçlerinin uniformalarındaki bayraktır Türk bayrağı. Kuzey Kürdistan'da Kürt halkına karşı savaş yürüten devletin bayrağıdır Türk bayrağı. İşçilerin emekçilerin bütün dünyada aynı olan bir bayrağı vardır: sosyalizm, komünizmin enternasyonal kızıl bayrağı.

*DİSK'in 1 Mayıs' çağrısındaki " 4+1" de, devrim talepleri ile reform talepleri birbiri içine geçirilmiş, anın en önemli görevlerinden biri konusunda, Kürt ulusuna Türk faşist devletinin saldırıları konusunda tek söz edilmemiştir. Talepler

genel tutulmuş, somut olmaktan kaçınılmıştır. Bu haliyle DİSK'in çağrısı temelinde bir gösteri, ne şiş yansın ne kebap niteliğinde bir gösteri olur. Yine de DİSK'in alanlara çıkma kararı olumludur. 1 Mayıs'ta sokağa çıkacak işçilerin büyük çoğunluğunun DİSK'in çağrısı doğrultusundaki eylemlere katılacağından yola çıkılmalıdır. Bu durumda Bolşevikler bu gösterilerde yer alma, komünist düşünceleri bu gösteriler içine taşıma yükümlülüğüne sahiptir.

* Mücadele Birliği isimli devrimci grup, her yıl yaptığı gibi bu yıl da, "Taksim devrimdir" sloganı altında, devrimci 1 Mayıs'ın ancak Taksim'de olabileceği iddiası ile, Taksim'de 1 Mayıs gösterisi yapmaya çağrı yapmaktadır. İşçi hareketinin andaki konum ve durumuna uygun olmayan, ancak çağrı yapan devrimci güçlerin örgütlü yapısını katabileceği, sınıf hareketinden kopuk, polis saldırısıyla karşılaşacağı belli böyle bir çağrı bugünkü ortamda tam bir "sol" çocukluk hastalığı gösterisidir. Mücadele Birliği her yıl Taksim'e çıkan kırk kadar insanını her yıl olduğu gibi bu yıl da "kahramanca" ve en "dddevrrrrrimci" eylemle fotojenik bir biçimde polise teslim edeceğine, bu insanlarla işçi sınıfının mücadele eden kesiminin olduğu yerde olsa daha faydalı bir iş yapmış olur. Ama olmaz, çünkü o zaman bu grubun grup olarak ayrı varlığının temel gerekçelerinden biri ortadan kalkar!

* Son dönemde yükseltilen milliyetçi şoven dalganın peşine "yurtseverlik" bayrağı altında takılan SİP-T"K"P'ye gelince... Bunlar "Yurtsever Cephe" adına yaptıkları açıklamada yine sol laflar altında sağ siyasetlerini gerekçelendiriyorlar. Bir yandan "Sınıf siyaseti diyoruz. Sendikacıların bekçiliğini yaptığı, ertesi güne sadece yırtık afişler ve süpürülen bildiriler bırakan bir ruhsuzluğu değil, işçi sınıfının 1 Mayıs mitingini istiyoruz. Biz onu kıtlayacağız!" diye büyük laflar ediyor, 1 Mayıs'ı "emekçileri temsil etme iddia ve vasfından her anlamda uzaklaşmış kimi sendikal merkezlere bırakmayacağız" diyor, diğer yandan ama lafta çok eleştirdiği sendikaların tavrına göre miting yeri ayarlıyor. Yurtsever Cephe "1 Mayıs için başvuru yapacak konfederasyonlarla "yer sorunu" olmaması için Kadıköy başvarusu belli bir süre bekletilecek" açıklaması yapıyor. Ardından da T"K"P Genel Sekreteri Y. Okuyan, "İşçi Sınıfını Kartal'da Yurtsever Cephe çatısı altında toplanmaya davet" ediyor. Yani T"K"P işçi sınıfı adına, sınıf siyaseti adına ve sınıfa ihanet ettiklerini haklı olarak söyledikleri sendika ağalarına karşı mücadele adına, sınıfın 1 Mayıs'ta sokağa çıkacak büyük kesiminin olacağı alanlardan bir başka alanda kendi tekke gösterisini yapacak. Onların "mücadelesi" de böyle oluyor.

* Devrimci 1 Mayıs Platformu adı altında birleşip, açıklamalar yapan güçlere gelince: Bu güçler haklı olarak sendika ağalarının 1 Mayıs'ta

kürsü tekeli kurmasına karşı çıkıp, "Birleşik, kitlesel, devrimci 1 Mayıs" gösterisinin nasılı konusunda doğru öneriler getirdi. Ancak bu kesim de son ana kadar nerede sorusuna açık bir cevap vermekten kaçındı. "Taktik" adına da yapılsa, böyle bir tavır 1 Mayıs'a katılacak örgütlü devrimci kesim dışındaki emekçiler açısından doğru bir tavır değildir. Bu bağlamda doğru tavır en başından itibaren bugün işçi sınıfı hareketi içinde işçilerin örgütlü kesiminin büyük çoğunluğunu barındıran sendikalarla,1 Mayıs'ta işçilere iş bırakıp,alanlara çıkma çağrısı yapacak sendikalarla birlikte, kendi özgür ajitasyon-propagandamız temelinde hareket edileceğinin açıklanması olurdu.

Biz Bolşevikler, işçi sınıfı hareketi içine komünist düşünceleri taşıyıp, işçi sınıfı hareketi ile komünizmi birleştirmeyi temel görevimiz olarak kavrıyoruz. Böyle kavradığımız için de bugün kendini sınıftan ayırıp, sınıf adına hareket etme anlamına gelecek eylem biçim ve taktiklerini reddediyoruz. 1 Mayıs'lar bunun andaki anlamı, sendikalar bazında, sendikaların 1 Mayıs'ta işçileri alanlara çağıran kesiminin eylemlerindeki işçilere ulaşacak yol ve yöntemlerin kullanılmasıdır. İşçilerin önemli kesimi harekete geçirilmeksizin Taksim'in yeniden "1 Mayıs alanı" haline getirilebileceğini savunanlar, aslında bütün "sol" laflarına rağmen umutlarını AB'nin baskısına, Türkiye'de liberal burjuvaziye bağlamıştır. Taksim'de egemen sınıfların 1 Mayıs'ın işçi sınıfı ve emekçi eylemlerine koyduğu yasağı gerçek anlamda kaldıracak güç işçi sınıfının örgütlü gücüdür. Görev bu gücü harekete geçirmek için yapılabileceğin en fazlasını yapmaktır bugün. Gerisi işçi sınıfı siyaseti değil, işçi sınıfı adına siyasettir.

20 Nisan 2006

(Burjuva medya 1 Mayıs'a katılımı güçsüz kılmak için elinden gelen her şeyi yaptı. 1 Mayıs öncesinde 1 Mayıs'ta büyük çatışmalar yaşanacağı, "Bölücü örgüt"ün kadın ve çocukları öne sürerek provokasyon yapacağı, polisin,emniyet güçlerinin hazırlıklı olduğu vb. ile kitlelerin gözü korkutulmaya, örgütlü kesim dışındaki insanların ı Mayıs gösterilerine katılması engellenmeye çalışıldı. Bu propoganda ve her şeyden önce de bu yıl 1 Mayıs'ın işgününe rastgelmesi nedeniyle katılım geçen yıla göre düşük oldu. Buna rağmen Kuzey Kürdistan ve Türkiye genelinde onlarca ilde onbinlerce emekçi 1 Mayıs'ı taleplerini dile getirmek için kullandılar. Bütün provokasyonlara rağmen 1 Mayıs gösterilerinde büyük çatışmalar yaşanmadı.

İstanbul'daki miting'te yaşanan "sol içi" küçük bir çatışma, egemen sınıflar tarafından 1 Mayıs gösterilerine karşı kullanılmaya çalışıldı. Bir kez daha bu gibi "çocuklukların" kime yaradığının görülmesi açısından öğrenilmelidir.)

Referandum deneyimi

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Kamu Emekçileri Konfederasyonu (KESK), Türk Tabipleri Birliği Merkezi Konseyi (TTB) ve TMMOB, 27 Mart ile 1 Nisan 2006 tarihleri arasında bir referandum düzenlediler.

Referandumun konusu hükümetin, uluslararası sermaye kuruluşlarının ve Türkiye'de işbirlikçi tekelci büyük sermayenin çıkarları doğrultusunda hazırladığı ve alelacele Meclis'ten geçirip uygulamaya sokmak istediği "Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa Tasarısı" konusunda emekçi yığınların bilgilendirilmesi ve halkın bu konuda EVET ya da HAYIR deme hakkını kullanmasının imkânlarının yaratılması olarak ilan edildi.

Kampanyayı düzenleyen DİSK, KESK ve TTB sömürü sistemine kökten karşı olmayan reformist örgütlerdir. Bunların temel kaygılarından biri, bu yasa tasarısı gibi hayati önemde, "tüm toplum kesimlerinin bugününü ve yarınını doğrudan ilgilendiren bir yasa taslağı"nın, kullanılan oyların ancak %'53 nün temsil edildiği bir parlamentodaki çoğunluk tarafından karara bağlanmasının "parlamenter rejimi de yıpratacak" olması idi.

Böyle bir yasanın "toplumsal mutabakat oluşturulmadan" çıkartılması bu örgütleri rahatsız eden şeylerin başında geliyordu. Onların önce hükümetten yapılmasını talep ettikleri, o yapmadığı için kendi düzenledikler referandumun temel gerekçesi parlamenter rejime zarar gelmemesi düşüncesi idi. Referandumu düzenleyen örgütlerin gerekçeleri tipik reformist gerekçelerdi. Birinin adında "devrimci" ibaresi olsa bile, biz Bolşevikler bu örgütlerden bundan daha çoğunu da beklemiyorduk, beklemiyoruz!

Biz Bolşevikler, gerekçeleri reformist de olsa ve bu referandum eylemi en azından bu referandumu düzenleyenlerin bir kesimi açısından esasta hükümeti zayıflatma amacıyla, egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşının bir parçası olarak düşünülüp uygulansa bile, yoldaşlarımızı ve taraftarlarımızı aktif olarak bu referanduma katılmaya çağırdık. "REFERANDUMA EVET! REFERANDUMDA HAYIR!" şiarını attık. Neden?

Gerekçesinin reformist olmasından bağımsız olarak REFERANDUM, halkın halk yığınlarını doğrudan ilgilendiren bir yasa taslağı

konusunda fikrinin sorulması, onun yasanın hazırlanması sürecinde tartışmalara doğrudan katılması ve yasa konusunda oy kullanması düşüncesi doğru bir düşüncedir. Referandum halkın bütün belirleyici önemde siyasi konularda kendi görüşünü doğrudan ifade etmesinin bir aracı olarak, halkı siyasete daha fazla katan bir araç ve **doğrudan demokrasinin** işletilmesinin bir aracı olarak, toplumun demokratikleştirilmesinde kullanılabilecek önemli bir silahtır. Böylece ancak 4-5 yılda bir lütfen sandık başına çağrılan halk yığınları, genel seçimler arasında da önemli konularda görüşlerini oyla ifade edebilecek, egemen sınıf temsilcileri kapalı kapılar ardında kendi arasındaki pazarlıklarla yasa yapma pratiğinden biraz da olsa uzaklaşma zorunda kalacaklardır. En önemlisi bu sayede emekçi halk yığınlarının demokrasi bilinci yükselebilecek, siyasete katılım imkânları artacaktır. Referandumlar çözümün sömürü sistemi çerçevesinde olamayacağını savunan devrimci güçlere de bu görüşlerini her referandum sürecinde yığınlara götürmek ve sosyalizm bilincini yaygınlaştırmak için fırsatlar sunacaktır.

Biz bu gerekçelerle DİSK, KESK ve TTB ve TMMOB'nin düzenlediği referandum eylemini selamladık, bütün devrimci güçleri bu referanduma katılmaya çağırdık. REFERANDUMA EVET dedik. Yalınzca bu somut referanduma evet demekle yetinmedik, REFERANDUM'un ANAYASAL HAK haline getirilmesi talebini ileri sürdük. Referandumun konusu hakkında tavrımızı şöyle belirledik:

Bu referandumun konusu olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Yasa tasarısı emperyalist burjuvazinin ve ülkemizde de işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkarlarına uygun olan düzenlemeleri getiren, sonuçta 'parası olana sağlık hizmeti ve sosyal sigorta' anlayışının pratiğe geçirilmesi anlamına gelen bir yasa tasarısıdır. Bu yüzden bu REFERANDUMDA HAYIR demek gereklidir. Referanduma katılım ne kadar büyük olur ve hayır oylarının oranı ne kadar yüksek olursa, bu yasa tasarısında emekçiler lehine ufak tefek de olsa değişiklikler olması ihtimali, en azından bu konuda tartışmanın zorlanması ihtimali o kadar yüksek olacaktır. Kuşkusuz bununla kökten değişecek bir şey yoktur. Gerçek anlamda emekçilere sosyal sigorta ve herkese parasız ve kaliteli sağlık hizmeti sunan bir genel sağlık sigortası ancak emekçilerin kendi iktidarı şartlarında mümkün olacaktır. Bugünkü referandum mücadelesinde de devrimciler ve en başta da sınıf bilinçli işçiler açısından işçi ve emekçilere taşınacak temel düşünce budur.

Biz referanduma gücümüz ölçüsünde bu bilinçle katıldık. Referandumu yığınlarla doğrudan temasın bir aracı olarak kullanmaya çalıştık.

Referandum bizim için iyi bir deneyim oldu. Önümüzdeki dönemde yığınlar içine doğrudan demokrasi düşüncesini daha yaygın bir bi-

çimde taşımayı önemli ajitasyon-propaganda görevlerimizden biri olarak kavramalıyız.

Referandum ertesinde sonuçları açıklayan düzenleyiciler şu bilgileri verdiler:

"Türkiye Genelinde kurulan 2 bin 892 sandıktan, toplam 2 milyon 228 bin 592 "hayır" oyu çıktı."

"İnternet üzerinden kullanılan oylarla birlikte, 2 milyon 241 bin 738 kişi GSS'ye ilişkin irade belirtti. ... 2 milyon 228 bin 592 kişi GSS'ye hayır derken, 13 bin 146 kişi de GSS'yi destekledi. Oylama sonucunda "hayır" diyenlerin oranı % 99.4 olurken, "evet" diyenler ise yüzde 0.6 oranında kaldı."

Referandumu düzenleyenlerin bu sonuçları yorumu ise "Halk bu tasarıyı reddettiğini beyan etmiştir... Halk iradesini sandığa yansıtmıştır. Bu yasa Meclis'ten geçirilebilir, ama meşru olmaz. Türk halkı (Anlaşılan bu şoven kardeşlerimizin gözünde halkın tümü Türk! Ya da Türk olmayanlar referanduma katılmadı! Biz kendi başında durduğumuz sandıklardan, referanduma katılanların önemli bölümünün örneğin Kürt olduğunu biliyoruz. — BN) kararını ortaya koymuştur." (4 Nisan'da yapılan basın açıklamasında, TMMOB Başkanı Soğancı'nın düzenleyiciler adına yaptığı değerlendirme konuşmasından) şeklinde oldu.

Referandum sonuçlarının bu biçimde yorumlanması gerçekçi değildir ve bir ilk olarak çok önemli olan referanduma anda onda olmayan bir nitelik yüklemektedir. İki milyon 241 bin 738 kişi, Türkiye'de seçmenler baz alındığında % 5'lik bir azınlıktır. Bu yüzden bu referandumda halkın iradesini belirlemiş olduğunu söylemek, yapılan gerçekte çok iyi bir eylemin anlamını abartmaktan öte bir anlam taşımaz. Gerçekte referandumun gerçek başarısı onun yapılmış olması, herşeye rağmen, kısa bir hazırlıkla iki milyondan fazla insana ulaşılmış, onların GSS üzerine düşünmesi ve tavır takınmasının sağlanmış olması olgusudur. Bir ilk olarak, buz kırıcı, yol açıcı bir eylem olarak bu çok önemli bir başarıdır. Bunu abartıp yapılanın inanılırlığını ortadan kaldırmanın anlamı yoktur. Abartı, boş böbürlenme, yalnızca hata ve eksikliklerin üzerinin örtülmesine, daha yapılması gereken işlerin, çözülmesi gereken görevlerin büyüklüğünün görülmemesine, kitlelerin ve kendi kendinin kandırılmasına hizmet eder. Olgu bu referandumun bizzat düzenleyiciler tarafından ciddi bir kampanya olarak hazırlanıp yürütülmemesi, kampanyaya çekilebilecek tüm güçlerin bu kampanyaya katılması için yeterli çaba gösterilmemiş olması, bunun yanında bir dizi "sol", sınıftan kopuk devrimci örgütün bu kampanyaya kayıtsız, ilgisiz kalması vb. dir. Bütün bunların sonucu kampanyaya katılan kitlenin sayısı oldukça düşüktür. Haklı olarak oyların ancak % 53'ünün temsil edildiği bir parlamento çoğunluğunun toplum adına konuşma yetkisini sorgulayanların, % 5'e tekabül eden bir oyu "halkın irade-

si" olarak göstermesi, bu ajitasyon bile olsa, yanlıştır, kendi içinde tutarsızdır, gerçekçi değildir.

Referandum düzenleyicileri bundan sonrası için de şunları söylüyor:

"Şimdi bu sonuçları gerek merkezi, gerekse yerel düzeyde hükümete ve parlamentoya ileteceğiz.

Hükümet ve parlamentonun halkın iradesine hürmet etmesini, sorumluluklarını hatırlamasını ve tasarıyı geri çekmesini bekliyoruz.

Aksi tutum, hükümetin sayısal gücüne güvenerek halkın iradesini yok saymasıdır. Bu tutum meşru olamaz. Bir yanda halkın neredeyse tamamı. Öte yanda IMF ve Dünya Bankası ile ülkemizdeki mutlu azınlık."

Burada da yine referandum sonuçlarının "bir yanda halkın neredeyse tamamı" denerek abartılı bir yorumu var. Bu referandumda ne yazık ki hükümeti tavrını düşünüp değiştirmeye zorlayacak ölçüde bir katılım sağlanamamıştır. Bu olgudur. Referandum referandum olarak ciddiye alındığında, ancak % 5'lik bir azınlığın toplumun tümünü ilgilendiren bir konuda tavır takınmış olduğu biçiminde yorumlanması da mümkündür ve böyle bir yorum " bir yanda halkın neredeyse tümü" yorumundan daha gerçekçi bir yorumdur. Sonucun bu olmasında kuşkusuz bir dizi sol siyasi gurubun kendi küçük dünyalarının dışına çıkamamasının da, bu olaya kayıtsız kalmasının da payı vardır. Fakat olgular olgu olarak tespit edilmek zorundadır. Öyle ya da böyle, bu referandum sonuçlarının "bir yanda halkın nerde ise tümü" diye yorumlanması gözlerin gerçeklere kapanması, hayal dünyasında yaşanmasıdır.

Halkın yalnızca küçük bir bölümü bu referanduma katılmış olduğu için, hükümet bu sonuçları ciddiye almayacak, bu yasayı meclisten geçirecektir. Bu durumda ne yapacaklarını da açıklıyor referandumcular:

"Tüm bu çıplak gerçek karşısında Genel Sağlık ve Emeklilik Sigortası diye bilinen yasa tasarısı TBMM Genel Kurulu'nda görüşülmeye başlanırsa, her bir sandığımızın merkezini oluşturduğu milyonlar İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN BÜYÜK YÜRÜYÜŞÜ başlatacaktır."

Biz şimdi bu sözlerin ardında durulmasını, referandumu düzenleyen örgütlerin gerçekten dediğini yapmasını talep ediyoruz. DİSK, KESK, TTB, TMMOB... evet hiç bekletmeden örgütlü güçlerini seferber ederek "İNSANCA BİR YAŞAM İÇİN BÜYÜK YÜRÜYÜŞÜ" başlatsınlar. Bütün kitle örgütlerinin bu YÜRÜYÜŞÜN yasa geri çekilene dek, tek taleple, bu yasa geri çekilmelidir talebiyle, sürekli kılınması için harekete geçmesini istiyoruz. Eğer bu başarılabilirse, örneğin oy veren iki milyonu aşkın kişi ve onlara katılan milyonlar eylemlerle seferber edilebilirse, o zaman, ancak o zaman, "halka rağmen bu yasa geçemez!" Bunun mümkün olduğunu Fransa'daki son olaylar gösterdi.

FABRİKALARI KALELERİMİZ HALİNE GETİRELİM!

Bir işyeri örgütlenmesi nasıl olmalıdır?

İşyeri örgütlenmesinde nereden başlamak gerekir?

Bir işyeri/fabrika örgütlenmesine başlanmadan önce, nasıl bir işyeri seçmemiz gerektiğini netleştirmek gerekir. Yani hangi sanayi bölgesinde ve hangi iş kolunda bir işyerinin örgütlenmesi gerektiği sorusuna doğru cevap vermek gereklidir.

Sınıfın örgütlenmesinde bazı sanayi bölgeleri tayin edici duruma gelmiştir. Bu bölgelerin olduğu alanlarda oturmak, varolan güçleri bu bölgeler temel alınarak konumlandırmak önemlidir.

Bu tespit yapıldıktan sonra bu sanayi bölgelerinde hangi işkolundaki hangi fabrikanın örgütlenmesi gerektiği üzerine etraflı bir şekilde kafa yormak gereklidir.

İşçi sınıfının öncü partisi öncelikle burjuvazi açısından canalıcı önemde olan sanayi sektörlerini temel alır. Bu andaki durumda metal, kimya, enerji ve hizmet iş kolları gibi iş kollarıdır. Yani bilinçli bir tercih yapılmak zorunludur. Varolan güçleri iyi ve verimin en yüksek olduğu alanlara doğru kanalize etmek, bu alanlarda işyerlerinin sınıf partisinin kaleleri haline gelmesine çalışmak gerekir.

Örneğin, bir bölgede oturuluyorsa ve o bölgede değişik işyerleri varsa sınıfın öncüleri bir örneğin sıradan bir mobilya fabrikası ile bir otomobil üreten fabrika ya da makina imal eden bir fabrika arasında tercih yapmalıdırlar. Bu tercih tabii ki otomobil üreten fabrika, ya da makina üreten fabrika lehinde olacaktır.

Bir tekstil fabrikası ile bir önemli döküm fabrikası ya da çelik üretimi yapan fabrika arasında tercih ikinci ya da üçüncü lehinde yapılmalıdır.

Hedeflenen işyeri tespit edildikten sonra ilgili işyerinin üretim şeması, çalışanların sayısı, onların bileşimi, kalifiyelik durumu, kaç yıllık işçi çalıştığı, yurtdışında kimlere mal verdiği, ihracat durumu, sermaye grubunun/gruplarının kimlerden oluştuğu, bir fabrika mı, işletme mi olduğu tespit edilmelidir.

Çalışma yapılacak işletmenin somut bilgisi, başarılı bir çalışma için ön şarttır.

Bir plan çıkarılmalıdır!

Bu tespitlerin ışığında bir plan yapılmalıdır. Bu plan kısa ve uzun vadeli hedefleri içermeli, atılan her adım dönüp değerlendirilmelidir. Baştan savma değil, planlı ve sürekli plan hedefine varılıp varılmadığının sorgulandığı, gerektiğinde değişiklikler yapılan bir çalışma, bilinçli bir çalışma başarının anahtarıdır.

İşyeri komitesi gerekli...

Bu plana göre hedeflenen örgütlenme çalışmasını yapmak için güçler elveriyorsa bir komite oluşturulmalıdır. Buna örgütlenme komitesi de denebilir. Bu komite, eğer o işyerinde eğer yerleşik bir kişi yoksa, o işyerinde ilişki çıkarmaya çalışmalıdır. Bu ilişki ilgili işyerine giden servislerin durma noktalarına düzenli giderek ve orada ilgili işyerinin servislerine binen-inen işçileri tanıyarak sağlanabilir.

Yine bir başka yol bu işyerinde çalışan işçilerin hangi semtlerde, ilçelerde vb. oturduğunun tespiti olabilir. Bu tespit sonucu işçilerin gittiği kahveler vb. tespit edilmeli ve o kahvelerde buluşma denenmelidir.

Yine bir dizi sivil toplum örgütünün dolaylı desteği bu konuda alınmaya çalışılabilir.

İlk çıkarılan ilişki üzerinden yaptığımız tespitlerin gözden geçirilmesi sağlanmalıdır.

İşyerini örgütlemeyi önüne hedef koyan komite, komite kurulacak güç yoksa tek kişi bu bir kişi üzerinden ilgili işyerinde üretim zinciri içerisinde can alıcı önemde olan bölümlerde başlamak üzere yeni ilişkiler bulmaya ve bu ilişkiler içerisinde işyerini örmeye çalışmalıdır.

Gizlilik başarının geleceğidir.

Bu çalışmada gizlilik çok önemlidir. Kurulan ilişkinin korunması gelecekte işyerini başarılı bir şekilde örgütleyebilmenin de güvencesidir.

Kurulan ilişkinin deşifre olması ve işten işçi atılması güvensizlik yaratır. "Onu attılar beni/bizi de atarlar" şeklinde sonuçlara götürebilir.

Bu anlamda örgütlenmek istenen işyerinde mümkün olduğu kadar dar sayıda işçiyi bir araya getirmekle yetinilmelidir. Tabii ki çok sayıda işçi ile bir araya gelerek konuşmak, tartışmak ve birlikte kararlar alarak ilerlemek istenilir bir şeydir. Ama geniş işçi kesimlerinin bir araya getirilmesi kurulan ilişkilerin çabuk bir şekilde açığa çıkmasına neden olabilmektedir.

Bundan dolayı açığa çıkmanın vereceği zararları en az düzeye indirebilmenin en temel önlemi, başlangıçta az sayıda güvenilir bulunan insanlarla buluşmaktır.

Bu aynı zamanda şu anlama da gelmektedir.

Örneğin vardiyalı çalışılan işyerlerinde her vardiyaya dönük örgütlenme çalışmasını ayrı ayrı yürütmek gerekir.

Tüm vardiyaları kapsayan 3-5 kişilik bir üst birim ve bu birimin al-

tında her vardiyaya dönük vardiya üst birimi oluşturulabilir.

Yine her vardiyanın kendi içerisinde her bölüme doğru üstten alta doğru geliştirilecek bir örgütlenme biçimi izlenmelidir.

Her bölümde kurulan ilişki üzerinde o bölümün birimini kurma ve bu birimin sorunlarını tartışma çözüm üretme ve yeni ilişkiler geliştirme görevine sahip olmalıdır.

Bu çalışma tüm bölümlerde aynı şekilde yürütülmelidir.

Üst komite sürekli bir şekilde çalışmaları değerlendirmeli ve alt birimlerden gelen öneri ve eleştirileri dikkatle incelemeli ve aldığı kararları vardiyalara ve birimlere doğru taşımalıdır. Hotzotçu ve "ben bilirim" tavrıyla çalışmamalı, tersine her eleştiriyi dikkatle incelemeli ve tabanın tespitlerine önem vermelidir.

Hangi sendika?

Çalışmalar belli bir olgunluğa eriştiğinde ilgili işkolu sendikaları içerisinde sınıfa en yakın duranı ile ilişki kurulmalıdır. Bu ilişkide belli ilişkilerin de en azından başlangıçta saklı kalması gerektiği bilinçte tutulmalıdır.

Sınıfa en yakın sendika da olsa, bu sendikaların içerisinde de sınıfa hainlik yapabilecek yönetici ve yardakçıların olabileceği akıldan çıkarılmamalıdır. Sendika yönetimlerinin önemli bir bölümünün ve şube yöneticilerinin de önemli bir bölümünün kendi seçilme alanlarındaki güç dengelerinin kendilerinin tekrar seçilmelerine zarar verebileceğini tespit ettiklerinde yapmayacakları hainlik kalmaz. "Küçük olsun benim olsun" mantığı temelinde davranmak ne yazık ki genel bir tutum olarak günün gerçeğidir.

Kadrolar korunmalı!

Bu anlamda örgütleme yapan öncü işçilerin bir bölümü bilinçli olarak arka planda tutulmalıdır. Her örgütlenmede az ya da çok sayıda öncü işçinin işten atıldığı bilindiğinde, atılan bu işçilerin yerini dolduracak yedeklerin oluşturulması çok önemlidir.

Doğru zamanda doğru eylem...

Örgütlenmenin başından itibaren işten atılma ihtimali gözönüne alınarak, gerektiğinde şalterin indirilerek üretimin durdurulması ve atılan işçilerin geri alınması perspektifi ile hareket edilmesi zorunludur. Ama şalterin indirilebilmesi küçük öncü bir kesimin kendi başına yapacağı iş olarak kavranmamalıdır. Zamansız yapılan bazı eylemler, elde edilmek istenenin tam tersi sonuçlar verebilmektedir. Bir dizi işyeri örgütlenmesi güce ve zamana uygun olmayan eylemler sonucu başarı sağlanmadan bitmiştir. Sorun bir işyerinde mücadeleye atılındığında, greve, direnişe çıkıldığında öncülerin yalnız kalmayacağı, çalışanların önemli bir çoğunluğunun mücadeleye katılabildiği bir ortamın yaratılmasıdır. Maceracı davranılmamalıdır. Bu çalışmaya büyük zarar verebilir. Fakat, ortam oluştuğu halde, gücü olduğundan küçük

değerlendirmek de, korkak, ürkek davranmak, başarılı olma adına mücadeleye hazır çoğunluğu bekletmek de yanlıştır. Böylesi durumlarda da muhtemel başarılar engellenmiş olur. Dolayısıyla durumun doğru değerlendirilmesi mücadele açısından olağanüstü önemlidir. Bir mücadeleye atılırken, bölüm birimlerinden gelecek her türlü bilgi iyi bir şekilde süzülmeli, bilgiler doğru okunmalı ve ona göre eylem ve örgütlenme kararları alınmalıdır.

Sınıf partisi örgütlenmesi mi, salt sendikal örgütlenme mi?

Sınıfın öncü partisi örgütlenmenin başından itibaren, salt sendikal amaçlı bir çalışma yapmadığını, bunu yapmayacağını saptamak zorundadır. Bizim görevimiz, geçici ekonomik başarılar kazanmak değildir. Bu bağlamda bizim için bir işyerinin örgütlenip sendikal yapıya kavuşturulması bir amaç değil, araçtır. Örgütlenmede esas hedefin ilgili işyerinde başından itibaren sınıfın partisinin işyeri hücresini kurmak olduğu bilinçte tutulmalıdır.

Fabrika düzeyinde kurulan işyeri (başlangıçta sempatizan, süreç içinde parti) komitesi sınıfın en fedakâr ve dürüst unsurlarını kapsamalıdır. Parti kadroları bu işçilerle ilişkilerini azami ölçüde gizlemeli ve onları koruyabilmesini bilmelidir. Bilinmelidir ki, işyerinde başarılı olmanın, uzun vadede sınıfın bu bölüğünün sosyalizme kazanılması bu kurulan ilişkilerin geliştirilmesi ve korunmasına bağlıdır.

Bunun için bu işçiler özel olarak eğitimden geçirilmelidir. Eğitim ilk başlarda kişisel ilişkiler üzerinden ve birebir sözlü olarak yapılacak anlatım ve tartışmalardan, legalden çıkan yayınların okunmasına ve giderek yasal olmayan eğitim ve faaliyetin örgütlenmesine doğru geliştirilir. Bu çalışmada sınıfın öncüsünün üyelerinin ve sempatizanlarının güvenilir olması çok önemlidir. Teori ve pratiği uyumlu olan, dediklerini yapan tutarlı disiplinli olmalıdırlar bu öncüler.

İşyeri gazetesi...

İşletme çalışmasının en temel unsurlarından birisi de yasallığa bağlı olmayan gizli (legal süsü verilmiş) işyeri gazetesinin çıkarılmasıdır. Bugün bunu yapmakta çok zorluklar çekmemize rağmen, yapılması gereken en önemli işlerden, kullanılması gereken en önemli araçlardan birisidir bu. Dünya komünist hareketinin deneyleri bunun böyle olduğunu göstermiştir. İşyeri gazetesi, işçilerin sermayenin işyerindeki uzantılarına karşı bir emek kürsüsü olmalıdır. Bu unutulmaması gereken bir görevdir.

8. Kongremiz'in yaklaşım ve kararları, hepimize bu temelde çalışma yapmak için kendi çalışmamızı yeniden gözden geçirmemiz konusunda birer direktif olarak kavranmalıdır. "İşletmeler kalelerimiz olmalıdır!" şiarına uygun dönüşüm için her yoldaş bilinçli bir şekilde kendi dönüşümünü gerçekleştirmelidir. ○

İşçi sınıfı içinde çalışmada doğru bilginin önemi

Kuzey Kürdistan – Türkiye devrimci hareketinin, sosyalizm - komünizm adına konuşan kesimlerinin büyük bölümünün önemli bir ortak özelliği var: Afaki ve genel konuşmak, içinde bulunduğu toplumun, çalıştığı sınıfın gerçek, somut durumunu doğru dürüst incelemeden, olanı değil, "olması gereken"i çıkış noktası alarak siyaset yapmak.

Halbuki, Marksizm'in yaşayan devrimci özü, somut sınıf mücadelesi deneyimlerinin genelleştirilmiş sonuçları olan marksist-leninist teoriyi, somutun somut tahlili ile birleştirmeyi emrediyor. Değiştirmek istediğimiz toplumu doğru dürüst tanımak, çözümlemek zorundayız. Değişmenin öncüsü olan sınıfı, işçi sınıfını, onun mücadelesini somut olarak incelemek, doğru dürüst tanımak, değerlendirmek zorundayız. Marksist-leninist, sosyalist, komünist olma iddiasında olanlar böyle davranmak zorundadır.

Bugün ülkelerimizde örneğin işçi sınıfı adına konuşan örgütlerin büyük çoğunluğunun işçi sınıfının niceliği ve niteliği hakkında doğru dürüst bir araştırması, bilgisi yoktur. İşçi sınıfının gerçek durumu hakkında doğru dürüst bilgisi olmayanlar için ama bir şey açıktır: Sınıf mücadelesi yükselmektedir! Neden, nasıl filan diye sormayın. Onlar öyle dediyse öyledir. Biz böyle yaklaşamayız, yaklaşmamalıyız.

İşçi sınıfının durumu, işçi sınıfı hareketinin durumunu doğru değerlendirebilmek için bizim bütün yoldaşlarımız özel çaba harcamalıdır. Bunun için herkes bir yandan kendi somut çalışma alanında ciddi bir araştırma çalışması yapıp topladığı somut bilgi ve değerlendirmeleri tüm partiyle paylaşırken, diğer yandan merkezi olarak görevlendirilen belirli kurum ve yoldaşlar da genel durumun değerlendirilmesi için, bir yandan var olan istatistiklerden yararlanmalı, diğer yandan eksik olan, doğru dürüst istatistik olmayan konularda da özel araştırmalar yapmalıdır.

İşçi sınıfının durumu ve işçi hareketinin durumuyla ilgili olarak yapılan ve sendikaların da büyük ölçüde dayandığı merkezi istatistikler, Çalışma Bakanlığı'nın yaptığı istatistilerdir. Bu istatistikler şu konularda yapılmaktadır:

— Yıllar itibariyle günlük ve aylık asgari ücretler

— Yıllar itibariyle günlük ve aylık brüt asgari ücretler

— Yıl ortalaması asgari ücretin

ABD doları ile karşılaştırılması

— İşçi sayısı ve sendikalaşma oranları

— İşçi ve işveren sendika ve konfederasyon sayıları

— Yıllar itibariyle resmi arabuluculuk çalışmaları

— Yıllar itibariyle grev uygulamaları

— Yıllar itibariyle lokavt uygulamaları

— Yıllar itibariyle bağıtlanan toplu iş sözleşmeleri

— Yabancı ülkelerdeki işçilerimiz

— Kıdem tazminatı hesabı

— Yıllar itibariyle kıdem tazminatı tavan miktarları

— 4688 Sayılı Kamu Görevlileri Sendikaları Kanununa göre hazırlanan kamu görevlileri sendikalarının üye sayıları

— 2821 Sayılı Sendikalar Kanunu Gereğince; işkollarındaki işçi sayıları ve sendikaların üye sayılarına ilişkin istatistikler

Bu merkezi istatistikler işçi sınıfının içinde bulunduğu durumu, sınıf hareketinin durumunu vb. kavramak açısından yeterli değildir. Örneğin mücadele açısından grev istatistikleri vardır, fakat Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de önemli bir eylem biçimi olan direniş istatistiği yoktur, grevlerde fabrika işgal istatistiği yoktur, grevlerde dayanışma grevi, uyarı grevi vb. özel istatistikleri yoktur. İşçilerin yaşam şartları, mücadele şartları vb. açısından örneğin iş kazası istatistikleri, işten atılma istatistikleri vb. yoktur. Bütün bu vb. konularda araştırma yapmak işçi sınıfı içinde çalışma iddiasında olan örgütlere, en başta bize düşmektedir. Örneğin şu konularda istatistikleri biz kendimiz yapmalıyız:

— Yasaklanan grev sayısı

— Yasaklanan grevlerin kapsadığı işçi sayısı

— Direniş - Biçim ve konularına göre direnişler ve katılan işçi sayısı

— İşyeri işgali, katılan sayısı

— İşyeri önünde oturma eylemi, katılan sayısı

— Yemek boykotu, katılan sayısı

— İşten atılan işçi sayısı

— Gösteri sayısı

— Gösterilerin konusuna göre gösteri sayısı

— Bu gösterilere katılım sayısı

— İş kazası, iş kazası sonucu ölüm, iş kazası sonucu yaralı

— Zorunlu izne ayırma

— Ücretsiz izne çıkarılan işçiler

— İş akitleri askıya alınan işçi sayısı

— İşsizlikten dolayı intihar

— Zehirlenme

— Gözaltına alınan işçi/emekçi

— İşten atılan sendikacı

— Tutuklanan işçi/sendikacı

— Emekçi eylemleri sırasında saldırıya uğrayan, tutuklanan, gözaltına alınan gazeteci, dergi çalışanı...

Bu istatistikler, günlük medya, sendika basını vb. sürekli ve sistemli bir biçimde izlendiğinde ve partimiz üye ve taraftarları kendi bilgilerini sürekli gerekli yerlere akıttıklarında yapılabilir. Bütün yoldaşlarımızı bu alanda da üzerlerine düşen görevi yerine getirmeye çağırıyoruz.

Nisan 2006

TECRİT CİNAYETTİR!
TECRİT KALDIRILMALIDIR!

Tecride karşı ölüm orucunda 122. ölüm!

F tipi cezaevlerinin açılmasına, siyasi tutukluların F tipi cezaevlerine nakledilmesi planlarına karşı 2000 yılı Eylül'ünde üç devrimci örgüt tarafından zindanlarda başlatılan ölüm orucu eylemi sürüyor. 27 Nisan 2006'da ölüm orucu eylemcisi Fatma Koyupınar da 354 gündür sürdürdüğü eylemde hayatını kaybetti. Fatma Koyupınar'ın ölümü ile birlikte, şimdi altı yıldır süren ölüm orucu eylemi sürecinde —bir bölümü faşist devletin 19 Aralık 2000 katliamında hunharca katledilen— ölen devrimcilerin sayısı 122'ye yükseldi.

Fatma Koyupınar F tipi hapishanelerde tecridin kaldırılması talebiyle sürdürülen ölüm orucu eylemine Gebze M tipi Hapishanesinde başlamıştı. 10 Mart 2006'da tahliye edilen Fatma Koyupınar eylemini dışarıda da sürdürdü. Onun derdi, kendi canı, yalnızca kendi somutunda tecridin kaldırılması değil; Türkiye'de bir bütün olarak tecridin kaldırılması, tecrit ölümlerine yeni ölümlerin eklenmemesi idi. 27 Nisan 2006'da eyleminin 354. gününde öldü. Fatma Koyupınar eylemiyle, diğer ölüm orucu eylemcileri gibi topluma bir mesaj veriyordu: Devlet tutsak ettiği devrimcileri hücrelerde tecrit ederek, onları teslim almaya çalışıyor, buna karşı devrimciler eylemleri ile teslim olmayacaklarını, tecridin ikinci bir cezalandırma olduğunu, tecridin kaldırılması için zindandaki devrimcilerin ölümü göze

alan bir mücadeleye hazır olduklarını gösteriyorlardı. Ölüm orucu gibi uç noktada bir eylem, ölüm orucu eylemcilerinin topluma yönelttikleri bir çığlıktır. Tecride karşı mücadeleye çağrıdır.

Bu çağrının muhatabı öncelikle işçiler, köylüler,emekçilerdir. Ne yazık ki içinde bulunduğumuz durumda işçi, köylü, emekçi yığınlar kendilerinin çok dışında gördükleri örgütlü dar bir kesimin eylemi biçiminde gelişen ölüm orucu eyleminin amaç ve taleplerine sahip çıkmamıştır. Görünen önümüzdeki kısa dönemde de bu yönde bir gelişme olmayacağıdır.

Çağrının ikinci muhatabı F tipi cezaevlerinde devrimcileri tecrit ederek teslim almaya çalışan faşist devlettir. Görünürde siyasi sorumluluğu taşıyan hükümettir, hapishanelerden sorumlu Adalet Bakanlığıdır vb. Bunların amacı bellidir. Devrimcilerin zindanlarda ölmesi, bu ölümler halk yığınlarının devlete karşı isyanını tetiklemedikçe, bunlar için bir kayıp değil, rahatsız edici bir durum değil, tersine bir kazançtır. Bu yüzden bunlar ölümleri esasta sevinerek karşılıyor, ölümler karşısında en küçük bir geri adım atma vb. ihtiyacını duymuyorlar. Bugüne kadar ölüm orucu eyleminde ölen 122 devrimcinin katilleri, sakat kalan yüzlerce devrimcinin sakat kalmasının sorumlusu F tipi zindanları ve tecridi devreye sokan faşist Türk devletidir. Bu devlet eğer istese, siyasi sorumlular eğer isteseler, bir tek siyasi kararla ölüm orucu eylemi biter, ölümler durur. Yapacakları tek şey, F tiplerindeki ağır tecrit şartlarını kaldırmak, devrimci tutukluların aslında gayet mütevazi olan talepleri doğrultusunda adım atmaktır. Fakat yapmıyorlar, yapmazlar. Çünkü onları buna zorlayan bir halk hareketi yok. Ölüm orucu eylemcilerinin eylemi, ona destek verenlerin kendi örgütlü güçleri ile sınırlı olan destekleri, devleti adım atmaya zorlayamıyor.

Bu noktada devreye ölüm orucu eylemininin esas yükünü taşıyan, eylemi zaman zaman tek başına sürdüren devrimci örgütün DHKP-C'nin devrimci sorumluluğu sorunu giriyor.(*) Ölüm Orucu'na yatan devrimciler kuşkusuz bu kararlarını devrimci bireyler olarak, bilinçli olarak veriyor. Ölüm orucu gibi olağanüstü bir devrimci irade isteyen bir eyleme hiç kimse kendi özgür iradesi dışında katılamaz, zorlanamaz. Biz bu kararı veren ve sonuna kadar götüren devrimcilerin devrimci irade konusunda herkese örnek olması gerektiğini düşünüyor, onların kırılmaz devrimci iradesi karşısında saygı duyuyoruz. Fakat ölüm orucunun gönüllü ve bilinçli bir eylem olduğu ne kadar doğru ise, ölüm orucuna katılan devrimcilerin bunu salt devrimci bireyler olarak kendi başlarına yapmadıkları, bunu devrimci bir örgütün eylem çizgisi temelinde örgütlü kişiler olarak, örgütlü bir devrimci yapının parçası olarak yaptıkları da olgudur. Ölüm orucuna

katılan, sürdüren, bu eylemde ölümü, sakat kalmayı göze alan devrimciler, eğer örgütleri bu eylemi sonlandırma direktifi verse, örgüt iradesine uyacak devrimci insanlardır. Burada örgütün sorumluluğu devreye girmektedir.

Gelinen yerde ölüm orucu eylemi, inandıkları dava uğruna ölmeye fedakâr devrimci insanların salt örgüt prestiji için ölümünün örgüt tarafından göze alındığı bir eyleme dönüşmüştür. Örgüt açısından gelinen yerde ölüm orucu eyleminin sürdürülmesi, devrimci sorumluluk açısından taşınabilir bir durum değildir. Yapılan göz göre göre, örgütün "en devrimci, en tutarlı, en direnişçi... vs." örgüt olduğunun gösterilmesi, bunun propagandasının yapılabilmesi için, zindandaki (ve şimdi dışarıdaki) kimi devrimci kadroların gönüllülük temelinde ölüme yatırılmasıdır. Bu eylem çizgisi, en "direnişçi"lik vb. adına savunulsa da halk yığınlarından umudu kesen, onlar adına hareket eden küçükburjuva devrimciliğinin umutsuzluk çizgisidir.

Biz bir kez daha, ölüm orucu eylemini sürdüren örgütün sorumlularına devrimci sorumluluklarını hatırlatıyor, onları ölüm orucu eylemine iradi bir kararla son vermeye çağırıyoruz. Direniş'in tek biçimi ölüm orucu değildir. Ölüm orucu eylemi, gelinen yerde çok açık olarak direniş, en tutarlı, en devrimci, teslimiyeti en fazla reddeden direniş olma adına, davası için ölümün üzerine gözünü kırpmadan yürüyen devrimci insanların sürece yayılmış, egemenlere hiçbir zararı olmayan intihar eylemine dönüşmüştür. Bu eylemi sürdürmek yanlıştır.

Hiç kimse çağrımızın teslimiyet, ihanet vb. çağrısı olduğu demagojisine başvurmasın.

Çağrımız, F tiplerine, tecrite karşı mücadelenin sonlandırılması çağrısı değil, devrimcilerin devrimciliklerinden vazgeçmesi, teslim olması vb. çağrısı değil. Çağrımız bugünkü ortamda yalnızca devrimci enerjinin, ölüme hazır devrimci kadroların hiçbir sonuç elde edilemeyen bir mücadele yöntemi ile telef edilmesine yol açan bir eylem biçimine son verilmesi çağrısıdır. Çağrımız devrimci potansiyelin doğru eylem biçimleriyle, doğru değerlendirilmesi çağrısıdır.

F tipleri içerde ve dışarıda toplumu hücreleştirme planının ve eyleminin bir parçasıdır. F tiplerine karşı mücadele bir bütün olarak Türkiye'deki egemen sisteme karşı mücadelenin,bir bütün olarak devrim mücadelesinin bir parçası olarak kavranmak ve yürütülmek zorundadır. Bu mücadelenin gerçek öznesi işçi sınıfı ve emekçilerdir. İşçi sınıfı ve diğer emekçi yığınların sahiplenip, kendi meselesi olarak kavrayıp uğrunda mücadele etmediği hiçbir talep gerçek anlamda kazanılamaz. İşçi ve emekçilerin sahip çıkmadığı talepler, eğer şu veya bu nedenle egemen sınıflar tarafından karşılanırsa, bunların yine onlar tarafından geri alınması

kolaydır. F tiplerine karşı ülkelerimizde yürüyen mücadelenin en büyük zaafı, bu mücadelenin —onda kullanılan yöntemler, yapılan yanlış değerlendirmeler sonucu olarak da—işçi sınıfı ve emekçi yığınlar tarafından kendi mücadeleleri olarak kavranmamış olması, kimi devrimci örgütlerin devletle çatışması olarak yürümesidir. Kırılması gereken kısırdöngü budur. Bu yüzden F tiplerine karşı mücadelede günün devrimci görevi, işçileri ve emekçileri bu bağlamda da uyandırmak, onlara bu mücadelenin de onların mücadelesi olduğunu kavratmak için işçi ve emekçiler arasında çalışmaktır. Öncelikle de fabrikalarda işçileri bilinçlendirmek ve örgütlemektir görev. Uzun vadede, işçileri ve emekçileri bilinçlendirmek ve örgütlemek, gerçek başarının tek anahtarıdır. Bizim devrimci insanlara bunun için ihtiyacımız vardır.

TECRİT CİNAYETTİR!
TECRİDE HAYIR!

2 Mayıs 2006 ●

(Ölüm Orucu Eylemi, bu eylemin gelişmesi hakkında geniş değerlendirmemiz Bolşevik Partizan'ın "Ölümüne bir mücadele ve çıkarılması gereken dersler" başlıklı özel sayısı olarak yayınlanmıştır. Bu yazıyı internet sitemizden de bulabilirsiniz: www.bolsevikparti.org)

(* 30 Nisan'da DHKP-C Tutsaklar Örgütlenmesi adına yapılan bir açıklama'da "13. Ölüm Orucu Ekibi" nin "direniş bayrağını taşıyacağı" bildirildi.

Bildiride şöyle deniliyor:

"Bundan önceki son ekibimiz 12. (Fidan Kalşen) Ölüm Orucu Ekibi'ydi. Bu ekipte yer alan üç yoldaşımız, Faruk Kadıoğlu, Serdar Demirel ve Fatma Koyupınar bir bir şehit düştüler. 12. Ölüm Orucu Ekibimiz'in 3. direnişçisi Fatma Koyupınar'ı da ölümsüzlüğe uğurlarken, direniş bayrağını 13. Ölüm Orucu Ekibi devralmıştır.

1 Mayıs 2006'da ülkemizin ve dünyanın meydanlarında kızıl bayraklar dalgalanırken üç devrimci tutsak da hücrelerinde alınlarına kızıl bantlarını kuşanacaktır.

23. Ölüm Orucu Ekibimizde Ölüm Orucu'nu başlayacak tutsak yoldaşlarımızı şunlardır:

Kamil Karataş
Sincan F Tipi Hapishanesi
Sevgi Saymaz
Uşak Hapishanesi
Mustafa Tosun
Tekirdağ 2 No'lu F tipi Hapishanesi "

13. Ölüm Orucu Ekibi dışında, Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Avukat Behiç Aşçı da 5 Nisan'da başladığını açıkladığı Ölüm Orucu'nu dışarıda sürdürüyor.

Ölüm Orucu eylemine anda DHKP-C dışında çağrı yapan tek örgüt TKEP-L.)

İnternet ortamında bir "meraklı"nın sorusu ve cevabı...

8. Kongremizde internet ortamını şimdiye kadar olduğundan daha fazla kullanmanın doğru olacağı tespiti yapıldı. Bu anlayışa uygun olarak bir süreden beri internet ortamını daha fazla kullanıyoruz. Bu bağlamda 2006 yılı Mart ayı başında oldukça uzun süredir güncellenmeyen internet sitemiz yerine yeni bir internet sitesi açtık. Bütün yoldaş ve taraftarlarımızın mümkün olduğunca sık güncellenen bu siteyi izlemeleri, hem güncel tavırlarımıza ulaşmaları, hem doğrudan iletişim kurmaları, hem uzun vadede eksiksiz hale getirmeyi hedeflediğimiz arşive ulaşmaları, internet ortamında ziyaretçi defteri üzerinden doğrudan haber, yorum, tartışmaya katkı vb. sunmaları açısından gayet doğru olacaktır. Sitenin adresi basittir:

www.bolsevikparti.org

Siteyi yenileme dışında son dönemde kimi güncel yazılarımızı çok okunan kimi sol sitelerin yorum ve tartışma bölümlerine de yerleştiriyoruz. Bu bağlamda yoldaşlarımıza tavsiyemiz

www.istanbul indymedia.org ve **www.sendika.org**

adreslerini ziyaret etmeleridir. Bu sitelerde güncel mücadele konusunda bilgi edinebileceği gibi, yürüyen bir dizi tartışma da izlenebilir. Tabii ki, internet ortamı oldukça anonim bir ortam olarak kimin kim olduğu belli olmayan, herkesin herkes adına istediği gibi yazıp çizebileceği bir ortamdır. Bu yüzden dikkatli olunmalıdır.

Bizim geçen dönem BP olarak yayınladığımız yazılara gelen bir dizi yorum oldu. Israrla gelen bir yorum —çeşitli isimler altında— "siz yoksunuz, nerdesiniz, yurtdışındasınız" vb. içerikli çok seviyeli! yorumdur. Biz bu bağlamda bu yorumlara, "Bir Meraklı" rumuzuyla gelenine bir cevap verdik. Aşağıda bu "tartışma"yı belgeliyoruz:

Miloseviç'le ilgili yazımıza bir "Merakli" adı altında yapılan yorum şöyle idi:

"1981 den bu yana
gönderen: Bir Merakli Sunday March 12, 2006 at 02: 05 AM

(18 Mayis'i unutma"dan, onun davasini devraldilar. Onun kurdugu TKP /ML içinde yürüyen iki çizgi mücadelesi sonrasinda 1981'de, partiyi isçi sinifi temeline oturtmayi siar edinen Bolsevik kanat, TKP/ML'yi onun yanlislarina da kiskançlikla sahip çikarak, o yanlislari daha da sistemlestirerek Mensevik bir örgüt haline getiren kanattan ayrilarak, Bolsevik Parti'yi kurdu. 1981'den bu yana, simdi 25 yildir Mustafa Suphi'lerin, Ibrahim Kay-

pakkaya'larin marksist-leninist bayragi Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de Bolsevik Parti tarafindan dalgalandiriliyor.)

Slm BP'li arkadas yukaridaki yaziyi sizin 8 Kongre ile ilgili bildiriden aldim. Size bir sorum olacak. 1981'de "Mensevik" olarak adlandirdiginiz grupdan ayrildiniz ve "Bolsevik" partiyi kurdunuz anladigim kadari ile böyle. peki 1981 yilindan beri hangi isci sinifi icinde yer aldiniz? hangi ceza evleri direnisinde yer aldiniz? Türkiye sinirlari icerisinde sizin önderliginizde hangi bir eylemi gerceklestirdiniz. sizden ricam bu konuda beni aydinlatmaniz.

Calismalarinizda basarilar dilerim.

Bir merakli

(Bunu aynen orijinal biçimiyle yayınlıyoruz; ki bize "nerdesiniz" yorumları getirenlerin kendilerinin nerden yazdıkları görülsün!)

Bu Merakli kardeşimize verdiğimiz cevap ise şöyledir:

Bir Meraklı'ya
Bir Bolşevik Partili'den

Meraklı kardeşim,

Bolşevik'leri Kuzey Kürdistan ve Türkiyede tüm ML adına konuşan guruplardan ayıran bir temel özellik, onların dediklerini yapmasıdır. Bir başka özelliğimiz de ajitasyon adına yalan söylememek, yığınlara yanlış bilgi, bilinç vermemek, taraftarlara gaz vermek için palavra atmamaktır.

Hal böyle olduğu için de Bolşevikler bütün belgelerinde çok açık olarak gerçekte işin çok başında olduklarını, işçi sınıfı ile komünizmi birleştirme çalışmasında hala önlerindede kat edecekleri çok uzun bir yol olduğunu ortaya koydu, koyuyor.

1981'de Menşevik kanattan örgütsel ayrılık gerçekleştiğinde —yine belgelerden görebileceğin gibi— ne yazık ki doğru çizgi savunucuları o dönemde, partinin yd örgütünde, yurtdışında idiler ve BP bir yurtdışı örgütü olarak doğdu. Türkiye'de Bolşeviklerin savunduğu görüşleri savunan yoldaşlar da vardı, ama BP kurulduğunda bunlar henüz örgütsel olarak hâlâ TKP/ML Menşevik kanadın disiplini altında idiler. Türkiye'deki yoldaşların kopması biraz gecikmeli oldu. Örgütsel kopuş gerçekleştiğinden bu yana evet Bolşevikleri Menşevik kanattan teori ve pratikte ayıran en önemli sorunlardan biri Bolşeviklerin partiyi gerçekten de işçi sınıfı partisi olarak kavraması ve dışa dönük faaliyette işçi sınıfı içinde çalışmaya, şehirlerde çalışmaya ağırlık vermelerioldu. Sen şimdi soruyorsun, "1981 yılından beri hangi işçi sınıfı içinde yer aldınız?" Bu soruya tabii aynı soru gibi demagojik bir yanıt verip "Kuzey Kürdistan ve Türkiye işçi sınıfı" içinde deyip geçebiliriz ve "Sen eğer işçi sınıfı içinde olsaydın, seninle mutlaka karşılaşırlardı!" filan deyip işi "halleder"dim! Fakat ben bunun yerine sana ciddi cevap vermeyi tercih ediyorum: Değerli meraklı arka-

daş, evet Bolşevik Partizan 25 yıldır, KK–T'de Bolşevik Partiyi işçi sınıfı içinde inşa etmeye çalışıyor. Parti inşası öyle biz parti inşa ediyoruz denerek çözülecek bir iş değil, bilimsel bir faaliyettir. Parti inşası teori/kadro/örgüt yaratma işlerini kapsayan çok kapsamlı bir faaliyettir, her komünist partisi eğer ciddi bir inşa faaliyeti düşünüyorsa, iki aşamadan geçerek inşa edilmek zorundadır. (Bunun için H. Yeşil'in "Bolşevik Parti İnşa Öğretisi Üzerine" isimli kitabını okumanı öneririm.) Kabaca birinci aşamada partinin dikkatinin merkezinde bizzat partinin kendisi durur. Bolşevikler bu ML öğreti temelinde geçen 25 yıl içinde KK–T açısından en büyük teorik hazineyi yarattılar, en tutarlı kadroları yarattılar, en sağlam örgütü yarattılar. Başkaları palavralarla kendi kendini avuturken, Bolşevikler sabırla ve sistemli olarak teori/kadro/örgüt üçlemesinde belirleyici önemde adımlar attılar. Tabii ki bunlar sınıf mücadelesinden kopuk olmadı. KK–T işçi sınıfının içinde çalışarak, işçi sınıfı içine her an güç ölçüsünde doğru ML bilinç taşınarak ve işçi sınıfının ileri unsurlarını parti içi ve çevresinde örgütleme faaliyeti içinde yapıldı. Bolşevikler yaptıklarının reklamını yapmadılar hiçbir dönem. Çünkü yaptıklarının, yapılması gerekenlerle karşılaştırıldığında ne kadar az ve geri olduğunun hep bilincinde idiler. Buna uygun davrandılar. Bundan bağımsız olarak iki olgunun altını çizmek istiyorum:

1. olgu şudur: Başkaları yurtdışına çıkarken, BP sistemli olarak ülkeye kadro gönderen bir örgüt oldu.

2. olgu şudur: 1981'deki ayrılıkta, BP saflarındakilere "yurtdışı mülteci hizibi" "üç beş ay içinde biterler" vb. diyenler içinde başı çekip, en önde halk savaşı çığlıkları atanların büyük bölümü süreç içinde köşeyi kırıp, devrim saflarını terk ettiler. BP'nin o dönemdeki gerçek kadroları bugün de faaliyetlerini sürdürüyor!

Bugün gelinen yerde —8. Kongre bunu gösteriyor— Bolşevik Parti, dünden çok daha fazla artık yalnızca işçi sınıfının en ileri unsurlarına değil, geniş yığınlara doğruları aktaracak bir yapıya sahiptir. Evet hâlâ gerçek anlamda kitlelerle bağ oldukça zayıftır ve işçi sınıfı hareketinin gerçekten yönlendirilmesi konusunda "işçi sınıfının partisi" iddiası henüz gerçek haline dönüştürülememiştir. Fakat BP bu iddianın gerçek hale dönüştürülmesi için izlenmesi gereken çizgiyi belirlemiştir. O doğrultuda çalışıyor. Bu çalışma içine ciddi olarak giren herkesin göreceği gibi, işçi sınıfının komünist mevzilere kazanılması —hele bugünkü şartlarda— kolay iş değildir. İşçi sınıfı içinde gerçekten sistemli, komünist faaliyet meşakkatli bir iştir. Halk adına "halk savaşı" yürütme iddiasıyla yapılan aslında halktan kopuk "öncü eylemleri"nden başka bir şey olmayan, fakat egemen sınıflar tarafından da gürültüsü yapılan kimi silahlı eylemlerle karşılaştırıldığında, işçi sınıfı içinde sistemli ajitasyon-propa-

ganda-örgütleme faaliyeti, daha uzun nefes isteyen bir iştir. Fakat gerçekten halkın devrimi isteniyorsa ve devrime işçi sınıfının önderlik edeceği iddiası ciddiye alınıyorsa, yapılması gereken budur. Bolşevik Parti elinden geldiğince, gücü oranında bunu yaptı, yapıyor.

"Hangi işçi sınıfı içi" sorusu eğer BP'den somut hangi işletmelerde, alanlarda, fabrikalarda çalıştığını öğrenmek isteyen bir soru ise, soru soran cevap almadığı için kusura bakmasın. Eğer kendisi herhangi bir büyük işletmede komünist faaliyet yürütüyor ise ve BP'yi arayıp da bulamadı ise, BP'yi bulmanın yollarını başka araçlarla ulaştırırım kendisine. Yeter ki yerini bildirsin!

BP'nin "hangi cezaevleri direnişi" vb. nde yer aldığı sorusuna gelince: Bu da ilginç bir sorudur. Bildiğim kadarıyla BP egemen sınıfların zindanlarında olmayı devrimciliğin kıstası olarak görmediği için hiçbir dönem şu veya bu insanının, şu veya bu ceza evindeki tavrıyla,direnişi ile vb. övünmedi, övünme ihtiyacı duymadı, duymuyor. BP'nin insanlarının poliste, tutukevinde vb. hangi tavırları takınacağı konusunda BP'nin belgeleri vardır. Burada BP'yi oportlardan ayıran denilen ile yapılanın bir olması olmuştur. Bunun olmadığı yerde zaten BP'liliğin biteceği belgelerde açıklanmıştır.

"Türkiye sınırları içinde kendi önderliğinizde hangi bir eylemi gerçekleştirdiniz." Ne soru ama? Bu bağlamda sana şunu söyleyebilirim: Bugün işçi sınıfı ve emekçi yığınlara önderlik ettiğini söyleyen örgütlerin hiç biri (PKK dışta tututulursa) gerçek anlamda yığınsal eylemlere önderlik etme durumunda değildir. Harekete geçirdiği ancak kendi örgütlü çevresidir. İşçi sınıfı ve emekçilerin gerçek yığınsal eylemleri, devrimci bir önderlikten yoksundur. Bu bağlamda BP'nin durumu ile, kendini çok büyük görüp gösteren, bir sürü önderlik palavrası atan örgütler arasında belirleyici önemde bir fark yoktur. Fark şuradadır: BP ne olduğunu bilmekte, eksiklerini aşmak için sürekli, sistemli faaliyet yürütmektedir. Palavra üretmek yerine iş yapmayı tercih etmektedir Reklamcılıktan nefret etmektedir. Diğerleri ise bunun tersini yapıyorlar. Bugün şu veya bu direniş veya grev hareketinde önderlik etme —ki bunu yer yer BP de yapıyor— gerçek anlamda yığınsal eylemlerle karşılaştırıldığında yalnızca hazırlanmak açısından önemi olan şeylerdir. O kadar.

Onun dışında sana örneğin BP'nin gerçekleştirdiği kimi korsan eylemleri vb. sayılsa ne olacak? İkna mı olacaksın?! Senin ikna olman için güvenlikli çalışmayı tehlikeye atmaya değer mi dersin?

Sana bir öneri: Eğer gerçekten BP'nin ne yaptığını merak ediyorsan, Türkiye–Kuzey Kürdistan'daki yerini uygun bir yöntemle (internet üzerinden değil) ulaştır. BP'liler gelip seni bulsun. Ne dersin?

Umarım merakını gidermişimdir...

Umarım "aydınlanmış"sındır...

Selamlarla

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ ENTERNASYONALDİR!

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan – Türkiye) 8. Kongresini yaptı. Birleşme süreci tamamlanıyor. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan – Türkiye)'nin Almanya Örgütü bütünüyle Bolşevik İnisiyatif içinde çözülüyor!

Gücümüz birliğimizden doğar!

(Yanda Almanya'daki kardeş örgütümüz Bolşevik İnsiyatif'in Yayın Organı "Trotz Alledem" (Her Şeye Rağmen) dergisinin Nisan 2006'da yayınlanan sayısından bir yazı sunuyoruz.)

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin (BP / KK–T) 8. Kongresinin yapıldığı 29 Ocak 2006 tarihinde yapılan açıklama ile kamuoyuna duyuruldu. Kongrenin siyasi gelişmeler üzerine ortaya koyduğu yaklaşım da Bolşevik Partizan sayı 149'da yayınlandı.

Herşeyden önce kardeş örgütümüz olan BP (KK–T)'nin 8. Kongresi'ni gerçekleştirmiş olmasını bir kez daha ve okurlarımızın huzurunda bolşevik bilinç ve duygularımızla selamlıyor; BP (KK–T)'nin 8.

Kongresi'nin dünya komünist hareketinin sınıfsız ve sömürüsüz dünya yaratma, komünizm için mücadelesinin onurlu sayfalarında yer almasını sevinçle karşıladığımızı ilan ediyoruz.

Evet, dünya çapında emperyalist güçlerin egemenliğini sınırsızca kullandığı, emekçilere, ezilen halklara yaşamı zehir ettiği bir dönemden geçiyoruz.

Emperyalizmin propagandacılarının komünizmin çöktüğü, yaşanabilir tek sistemin kapitalist sistem olduğu, küreselleşmenin ileri boyutlara varmasıyla sınıf mücadelesinin son bulduğu ve aklın egemen olacağı ve adil bir sistemin kapitalizmin sivri uçlarının törpülenmesiyle gerçekleşeceği vb. masallarını anlattığı ve milyonlarca, milyarlarca insanın beyninin böylesi yalanlarla doldurulduğu bir dönemde yaşıyoruz.

Sadece egemenlerin saldırılarının sınırsızlığı, savaşların milyonlarca insanın yaşamına mal olduğu dönem değil içinden geçtiğimiz dönem. Burjuvazinin propagandalarıyla beyinleri yıkanan dünün kimi devrimcilerinin bugünün düzen savunucularına dönüştüğü bir dönemden de geçiyoruz. Dünün kendine devrimci, komünist diyenlerin küçümsenemeyecek bir kesiminin işçi sınıfının devrimci rolünü reddettiği, sömürü sisteminin yıkılıp yerine insanca, sömürüsüz ve sınıfsız bir düzenin kurulmasının mümkün olmadığı teranelerine sarıldığı bir dönemden de geçiyoruz.

Devrimcilik, komünistlik adına da legalizmin, reformizmin egemen olduğu, küçükburjuva devrimciliğinin küreselleşmeye karşı mücadele adına giderek daha açık biçimde milliyetçiliğin batağına battığı; emperyalizme karşı mücadele adına bağımlı ülkelerdeki despotların, faşist güçlerin bile desteklendiği bir dönemden geçiyoruz.

Bir bütün olarak ele alındığında, dünya komünist hareketinin en zayıf olduğu ve çok kısa zaman içinde de önemli ölçüde güçlenmesinin zor göründüğü bir dönemi yaşıyoruz.

İşte böylesi bir dönemde Marksizm-Leninizm bilimine bağlı kalıp işçilerin, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşu için sosyalizmin-komünizmin bayrağını yükseklere taşımak için yola çıkanların varlığı; dünya çapındaki tüm olumsuzluklara, dezavantajlara rağmen kararlı biçimde devrim için mücadeleye sarılanların varlığı, dünya komünist hareketi ve proleter dünya devrimi için büyük bir önem taşımaktadır.

Proleter dünya devriminin güçlerinin böylesi bir dönemde dayanışması ve birliği her zamankinden daha önemli ve gereklidir. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye), sadece siyasi çizgisiyle değil, pratik tavrıyla da buna uygun davranan bir örgüttür.

Sadece dünya komünist hareketinin birliğini yaratma mücadelesiyle ve buna katkılarıyla değil, bizi de doğrudan ilgilendiren "Yeni Yönelim" siyaseti de bunun pratik bir kanıtıdır.

Evet, Bolşevik Parti (Kuzey Kür-

distan-Türkiye) 8. Kongresi'nde "Yeni Yönelim" siyasetini pratik sonuçlarına vardırıp sonlandırma hakkında da tartışmış; 8. ile 9. Kongre arasındaki şimdiki çalışma döneminde, mümkün olan en kısa süre içinde bu süreci tamamlama yönünde bir karar almıştır.

Buna göre somutta Almanya'da, Kuzey Kürdistan – Türkiye devrimine yönelik yerel çalışma yürüten Bolşevik Partili yoldaşlar, örgütümüze, Almanya-Bolşevik İnisiyatif'e katılacak, proleter dünya devriminin Almanya bölümünün savaşçıları olarak çalışacaktır. Böylece Almanya'da Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin örgütü, Kuzey Kürdistan – Türkiye'ye yönelik örgütlenmesi de son bulmuş olacaktır.

Yaşam merkezleri Almanya olan veya değişik nedenlerden dolayı Almanya'da yaşayanların, Almanya devrimi için mücadeleye katılmaları gerektiği anlayışı, Marksizm-Leninizm biliminin proleter dünya devrimi mücadelesi anlayışına dayanmaktadır.

Komünistlerin yaşadıkları ülkede devrim mücadelesine katılması gerektiği doğru anlayışı yeni değildir. Fakat somutta, özel durumlar nedeniyle "yurtdışında" ortaya çıkan bir örgütlenmenin o ülkedeki bir örgüte katılması bu biçimiyle yeni bir durumdur.

Kuşkusuz ki yeni olan her durumda olduğu gibi, bu adım da kimi zorlukları beraberinde getirmektedir ve getirecektir de. Sorunun özü ve belirleyici olanı yapılan işin doğru olmasıdır. Zorluklar ise aşılmak için vardır ve Marksizm-Leninizm bilimi ışığında hareket edildiği, bu bilim ve proleter dünya devriminin çıkarlarının çıkış noktası alındığı yerde yoldaşlar arasında aşılamayacak zorluklar yoktur.

Almanya somutunda Yeni Yönelim siyasetinin, Almanya'daki Bolşevik Parti yerel çalışma örgütlerinin bütünüyle komünist bir kardeş örgüt içinde çalışacak biçimde dağıtılması siyasetinin uygulanması ve sonucuna vardırılmasının önkoşulu komünist bir örgütün varlığıydı.

Eğer komünist bir örgüt var ise veya oluşturulmuşsa, o örgütün, o örgüt içinde örgütlenmek isteyen komünistleri kendi içinde örgütlemeye hazır olup olmadığı meselesi de atılacak adımlar bağlamında önemli rol oynar.

Eğer içinde örgütlenebilecekleri komünist bir örgüt yoksa, o zaman ne kadar isteseniz de, isteğinizi gerçekleştiremezsiniz. Böylesi bir durumda komünistlerin önüne bir başka görev çıkmaktadır: Sözkonusu ülkede komünist bir örgüt yaratma görevi.

Bolşevik İnisiyatif – Almanya'nın ortaya çıkışı ve gelişmesi

Bolşevik Parti (KK-T) "Yeni Yönelim" siyasetini karara bağladığı dönemde (1994) Almanya'da komünist olarak değerlendirilecek bir örgüt veya parti yoktu.

Böylesi bir durumda yapılması gereken ilk iş, Almanya'daki sınıf mücadelesine yönelik faaliyetin daha da yoğunlaştırılması, gelişmelere daha fazla müdahale edilmesiydi. Bolşevik Partililer böyle yaptılar. Daha fazla Almanca yayın çıkarmaya ve doğrudan Almanya'daki mücadeleyi ilgilendiren tavırlar takınarak sınıf mücadelesine müdahale etmeye başladılar.

Bolşevik Partililer bunu yaparken, Almanya devrimi için birlikte çalışılabilecek insan, grup vb. arama, örgütleme çalışmalarını da sürdürdüler. Almanya'ya yönelik faaliyetler içinde eylem birlikleri içinde birbirini tanıyan ve Marksizm – Leninizm adına hareket eden değişik gruplardan insanlarla, antifaşistlerle, devrimcilerle parti inşası sorunları üzerine tartışmalar örgütlendi.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin bu çalışmaları bizim örgüt olarak ortaya çıkışımızda, oluşmamızda belirleyici bir rol oynadı.

Bolşevik Parti'nin propaganda ve çalışmalarını doğru bulan, Almanyalı devrimciler arasından komünizme sempati duyan insanlarla Almanya devrimine katılmakla dünya devrimine daha fazla katkıda bulunacak olan, Almanyalı olan Bolşevik Parti'den kimi yoldaşların biraraya geldiği Bolşevik İnisiyatif kuruldu ve düzenli aralıklarla yayınlanan "Herşeye Rağmen" dergisi yayınlanmaya başlandı. Bu ilk adımın atıldığı tarih 1996'dır.

Bolşevik İnisiyatif Almanya'da bolşevik bir parti yaratma amacıyla yola çıkmış ve kendi çizgisini oluşturmaya, Almanya devriminin programatik sorunlarını ortaya koyma çalışmasına girişmiştir. Böylece Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan – Türkiye)'nin Almanya devrimi için öngördüğü yoldaşları devredeceği bir komünist örgütlenme, grup ortaya çıkmıştı.

Bolşevik Parti'den yoldaşların bize aktarımı adım adım ve evet yavaş yavaş gerçekleştirildi. Bunun esas nedeni de bizim Bolşevik İnisiyatif olarak bize devredilecek yoldaşların tümünü birden içimize almaya, Bolşevik İnisiyatif olarak Almanya devrimi için mücadelede farklılığımızı koruyarak "hazmetmeye" hazır olmama durumumuzdu.

2003 yılı başlarına kadar da Bolşevik İnisiyatif olarak Almanya'daki yerel örgütlenme içinde çalışan, gerçekte Almanya devriminin bir parçası haline gelen yoldaşları —daha doğrusu Bolşevik Parti'nin Almanya örgütünü— devralmaya henüz hazır değildik. 2003 yılı başlarında Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'li yoldaşlara Bolşevik Parti'nin Almanya örgütünü devralmaya hazır olduğumuz yönündeki tavrımızı iletmemizle birlikte, Bolşevik Parti'nin "Yeni Yönelim" siyasetini Almanya'da sonlandırmasının ön koşulları da Bolşevik İnisiyatif açısından tamamlandı.

Şimdi Almanya'da Komünist bir örgüt vardı ve bu komünist örgüt Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-

Türkiye)'nin Almanya örgütünü devralmaya hazırdı. Böylesi bir durumda yapılacak olan "Yeni Yönelim" siyasetinin sonlandırılması için gerekli adımların atılmasıydı. Atıldı da.

En önemli adımlar gerçekleştirildi...

Sözkonusu önkoşulların tamamlanmasına kadarki süreçte Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan – Türkiye)'nin Almanya'da yaşayan ve öncelikle Almanya devrimi için uygun görülen yoldaşlar yavaş yavaş örgütümüze aktarıldı ve biz de bu yoldaşlarla daha da güçlendik.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan – Türkiye) için Almanya örgütünü devretme sözkonusu iken, bizim için devralma sorunu vardı.

Buna hazır olduğumuz andan itibaren Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'li yoldaşlarla birlikte somut plan yapma ve adım adım ilerlemek için çalışmalar yürütüldü.

Bu çalışmaların nasıl ele alınması gerektiği ve birleşmenin ya da daha doğrusu Bolşevik Parti'den yoldaşların bize devredilmesi sorununun nasıl kavranması gerektiği ve ortaya çıkacak sorunlara çözümler bulunması için de tartışmalar yürütüldü.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 7. Merkez Komitesi'nin planına göre de onların 8. Kongresi'ne kadar belli adımların atılması, tartışmaların yürütülmesi ve 8. Kongre sonrası dönemde mümkün olduğu kadar erken bir zaman dilimi içinde Almanya örgütünü devretme işinin sonlandırması öngörülmüştü.

Yürütülen tartışmalar, birleşme yönündeki adımların beklenenden de daha hızlı biçimde atılabileceğini ortaya koydu. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin 8. Kongresi'nden önceki süreçte, onların Almanya örgütünün çalışmaları içinde olan yoldaşların önemli kesimi Bolşevik İnisiyatif (Almanya)'ya devredildi.

Bolşevik Parti'nin 8. Kongresi öncesi dönemde Almanya örgütünün Bolşevik İnisiyatif'ye devredilmesi işi esas olarak gerçekleştirilmişti. Bolşevik Parti'nin 8. Kongresi sonrası dönemde tamamlaması ve atması gereken adımları var, bizim de "yeni" duruma göre çalışmalarımızı biçimlendirme, devraldığımız yoldaşları yeni çalışmaya doğru temelde yönlendirme görevimiz, Bolşevik Parti'den bize gelen yeni yoldaşların da kendilerini Almanya devrimi için mücadelenin gereksinimlerine göre değiştirme, çalışma biçimlerini buna uygun düzeltme ve yeni çalışmaya adapte olma görevleri var.

Öne çıkan kimi zorluklar...

Her yeni şeyde zorluklar da ortaya çıkar, çıkmaktadır da. Gerek Bolşevik Parti'den bize gelme bağlamında kimi yoldaşların zorlukları, sorunları, gerekse de bize gelen yoldaşların çalışmalarını bizim çalışmalarımıza uydurmadaki zorlukları, alışkanlıklarından kopma, yeniye

başlama zorlukları vb. vb. zorluklar kendilerini göstermektedir.

Burada söz konusu ettiğimiz zorlukların örgütlü komünistler bağlamında gündeme gelen zorluklar, sorunlar olduğunu da vurgulamak, bilince çıkarmak gerekiyor. Bunu bilince çıkarmadığımızda, sorunların önemi ve ciddiyeti, komünistlerin sözkonusu sorunlara ve zorluklara karşı yaklaşımlarının ne olması gerektiği de doğru biçimde kavranamaz.

Öne çıkan kimi sorunları ve zorlukları şu başlıklar altında tespit edebiliriz: Dil sorunu, Alman şovenizminin etkisi veya Türk-Kürt milliyetçiliği yaklaşımları, enternasyonalizmin doğru kavranmaması, yeni çalışmaya adapte olamama ve alışkanlıkları değiştirme zorluğu, belli siyasi yaklaşımlarda ve çalışma tarzında farklılık, Bolşevik Parti ile Bolşevik İnisiyatif'nin farklı görevlere sahip olduğunun bilince çıkarılmaması ve buna bağlı olarak farklı ve yanlış beklentiler, Bolşevik İnisiyatif'den yoldaşların Bolşevik Parti'den gelen yoldaşlardan yanlış beklentileri, belli farklı beklentilere dayanarak Bolşevik Parti'den kimi yoldaşların Bolşevik İnisiyatif'ye karşı kuşkuları vb. vb. sorunlar ve zorluklar kendisini göstermektedir. Bolşevik Parti'nin "çevresinin" Bolşevik İnisiyatif çalışması için kazanılması görevi de bir dizi zorluklar içermektedir.

Tek tek yoldaşlar somutunda burada dile getirmediğimiz zorluklar veya sorunların var olması da mümkündür. Fakat biz burada genelde öne çıkan kimi zorluklara işaret etmekle yetiniyoruz. Burada saydığımız veya saymadığımız tüm zorluklar ve sorunları süreç içinde ve yoldaşça ilişkiler içinde çözülecek sorunlar olarak görüyoruz. Dünyayı değiştirmek gibi daha zor bir işe kalkışanların ya da buna cüret edenlerin böylesi zorlukları aşamaması gülünç olur aslında. Bu zorlukları aşamayacak olanların sömürüsüz, sınıfsız bir dünyanın yaratılması için mücadelede de başarılı olamayacağı garantilidir. Zorlukları ve sorunları aşmak için mücadeleye bu bilinçle sarılmak her yoldaşın görevidir.

Evet, her yoldaş sorunları ve zorlukları aşma görevine sahip olmanın bilinciyle davranırsa, öğrenilemeyecek dil-lisan yoktur ... Değiştirilemeyecek çalışma biçimi, terkedilemeyecek alışkınlıklar yoktur. Yeni görevler almak belki zor gelir ama bu yeni görevler, bu görevleri üstlenen komünistleri ilerletir. Şovenizm ve milliyetçilik ise komünist saflarda temizlenmesi gereken yaklaşımlardır.

Siyasi tavır veya çalışma tarzında farklılıklar bağlamında ise, yol, yöntem doğru olduğu ve marksist-leninist ilkelere uygun mücadele imkânı olduğu sürece birlikte mücadele etmenin engeli değildir. Her yoldaşın doğru bulduğu düşünceyi örgüt içinde hakim hale getirmek için mücadele etmesi ise görevidir. Mücadeleye bu bilinçle sarılalım.

Mart 2006

Miloseviç "demokrat" ve "insan hakkı savunucusu" batılı emperyalistlerin zindanında öldü!

2001' den bu yana Den Haag'da "Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi"nin elinde tutsak bulunan, 2002 yılı başından bu yana mahkemesi süren Miloseviç'in öldüğü 11 Mart 2006 öğle saatlerinde duyuruldu.

Eski Yugoslavya devletinin son döneminde devlet başkanlığı yapan, izlediği Sırp şovenisti, katliamcı siyasetleriyle çok uluslu bir devlet olan Yugoslavya'nın parçalanmasına yol açan gelişmelerde önemli bir rol oynayan Miloseviç, İkinci Dünya Savaşı sonrasındaki Nürnberg Mahkemelerinden bu yana kurulan ilk Uluslararası "Savaş Suçları Mahkemesi"nde yargılanan ilk Avrupalı devlet başkanı idi.

Eski Yugoslavya'da egemen Sırp şovenisti siyasetleri bahane ederek, Sırpların soykırıma uğrattığı Boşnakları, Arnavutları vb. "kurtarma" ve "insan hakları" adına Yugoslavyayı etnik parçalarına bölen batılı emperyalistler, kurdukları "Uluslararası Savaş Suçları Mahkemesi"nde Miloseviç'i yargılayıp mahkum ederek, Yugoslavya'ya karşı korsan saldırılarına uluslararası alanda meşruiyet kazandırmak, bunun yanında da kendilerinin doğrudan kontrol edemediği milliyetçi-şoven kimi egemenlere ders ve gözdağı vermek istiyorlardı. Başlangıçta naklen yayınladıkları duruşmalarda kendilerinin Yugoslavya'yı parçalarken ne kadar haklı olduklarının görüleceğini düşünüyor ve belki Miloseviç'i teslim alacaklarını, onun nedamet getireceğini vb. bekliyorlardı.

Bekledikleri olmadı. İlk duruşmadan itibaren avukatlığını kendisi üzerlenen Miloseviç mahkemeyi batılı emperyalistlerin sahtekârlığını, ikiyüzlülüğünü teşhir eden bir forum olarak kullanmaya başlandı. Naklen yayınlar kesildi!

Duruşmaların gelişmesi içinde Uluslararası "Savaş Suçları Mahkemesi" nin burjuva hukuğu açısından elinde Miloseviç'in işlenen savaş suçlarının doğrudan sorumlusu olduğunu gösterir bir belgesi olmadığı gibi, tanıkların Miloseviç tarafından sorgulanması sırasında, savcılığın tanıklarının bir çok halde inanılır olmadıkları görüldü. Kimi hallerde hatta iddia makamının tanıkları, Miloseviç lehine ifadeler verdiler. Mahkeme, iddia makamı açısından giderek tam bir fiyaskoya dönüştü.

Dört yıldır süren davanın sonuna yaklaşıldıkça, Miloseviç'i mahkum etme görevine sahip bu mahkemenin önünde iki yol olduğu görülmeye başlanmıştı:

Ya mahkeme Miloseviç'i "savaş su-

çu işleme" suçlaması bağlamında beraat ettirecekti. Bu durumda batılı emperyalistlerin Yugoslavya'ya saldırı gerekçesinin ne kadar boş olduğu bizzat kendi kurdukları "zafer kazananların mahkemesi" tarafından tescil edilmiş olacaktı;

ya da Miloseviç, savaş suçu işleme suçlamasının hiçbir hukuki temeli ve ispatı olmadığı halde, "savaş kazananların adaleti" temelinde "mahkum edilecek", bu halde de batılı emperyalistlerin sözünü çok ettikleri "adalet"lerinin nasıl bir sahtekârlık olduğu görülecekti.

Şimdi Miloseviç'in ölmesi ile dava düşecek, batılı emperyalistler kendileri için her ikisi de kötü olan bu seçeneklerden birini seçme zorunluluğundan kurtulacaktır.

Den Haag'daki "Savaş Suçları Mahkemesi"nin tutsağı olan Miloseviç'in öldüğü haberini duyuran ajanslar, ölüm nedeninin ortaya çıkması için otopsi yapılacağını da duyuruyorlar. Bu otopsi raporunun sonucu şimdiden bellidir: Emperyalist burjuvazinin "Miloseviç'i biz öldürdük!" diyecek hali yoktur! Ya intihar etti, ya da kalp krizinden vb. "doğal ölüm" denecektir. Miloseviç'in kendisinin hiçbir şart altında intihar etmeyeceğini defalarca açıkladığı belgelidir. Kendisini nerede ise ilahi bir misyonla yükümlendirilmiş gören ve mahkemeyi kendini yargılayanları yargıladığı arena olarak kullananan birinin intihar ettiğinin söylenmesinin hiçbir inandırıcılığı olmayacaktır. "Doğal nedenlerle ölüm"e gelince, Miloseviç'in ağır hasta olduğunu söylediği, tedavi için Moskova'ya gönderilmesini defalarca talep ettiği de mahkeme kayıtlarına geçmiştir. "Doğal nedenlerle ölüm" sonuç olarak batılı emperyalistlerin bilerek, isteyerek gelmesini kolaylaştırdıkları bir ölümdür Miloseviç somutunda.

İnsan haklarından, adaletten vb. çok dem vuranların, bunlardan gerçekte ne anladığını Miloseviç konusundaki gelişmeler görmek isteyen herkese bir kez daha ve çok açık olarak göstermiştir.

Biz Kuzey Kürdistanlı ve Türkiyeli Bolşeviklerin Miloseviç gibi bir Sırp Faşistini korumak, savunmak diye bir sorunumuz yok.

Fakat biz Miloseviç gibilerine olduğumuz kadar, onu demokrasi,insan hakları vb. adına yargılamaya kalkan emperyalist sahtekârlara da karşıyız. Bunlar arasında tercih halklar açısından veba ile kolera arasında tercih gibidir!

Ülkelerimizde "batılı demokrasi" "batı demokrasisi" denen gerici burjuva diktatörlüklerinin hayranı çok. Bunlar demokrasinin AB ile vb. geleceğini savunuyorlar. Savundukları demokrasinin ne menem bir şey olduğunu Miloseviç olayı da gösterdi.

Emekçilere, faşist tedbirler almaksızın yapamayan gerici burjuva demokrasilerinden çok daha iyisi layıktır: İşçilerin, emekçilerin kendi iktidarları; işçilerin, emekçilerin demokrasisi! Sosyalizm!

Görev bunun için örgütlenmek, görev bunun için mücadeledir!

11 Mart 2006

FİLİPİNLER:

Rüzgâr eken fırtına biçecek!

Filipinler rejimi açısından Türkiye'ye oldukça benzeyen bir ülke. Görünürde burjuva demokrasisi var, gerçekte ise ordu merkezli bir faşist rejim sürüyor. Siyasetçiler orduya dayanarak, iyice çürümüş, rüşvetin, yiyiciliğin sürdüğü "iktidar"larını sürdürmeye çalışıyor. Ülkede geniş bir muhalefet hareketi var. Ve en önemlisi bu muhalefet hareketi içinde bugün dünyada Marksizm – Leninizm ve Mao Zedung Düşüncesi adına hareket eden partilerin kitle temeli açısından en güçlülerinden biri olan Filipinler Komünist Partisi (FKP) önemli bir rol oynuyor.

FKP bir yandan şehirlerde işçi sınıfı arasında ve yoksullar arasında legal imkânlarını kullanarak sistemli bir örgütleme çalışması yürütürken, diğer yandan kırlık bölgelerde de önderliğindeki Yeni Halk Ordusu adlı silahlı güçlerine de dayanarak, köylüler arasında yoğun bir örgütleme faaliyeti yürütüyor.

Filipinler Devlet Başkanı Gloria Macapagal Arroyo, son dönemde giderek yükselen ve iktidarını tehdit eder hale gelen muhalefet hareketini bastırmak amacıyla 25 Şubatta olağanüstü hal ilan ederek, orduyu çok daha yoğun bir biçimde halkın üzerine saldırttı. FKP, güya hazırlanan bir "askeri darbe"yi engelleme gerekçesiyle yapılan darbenin "yeni bir faşist diktatörlük" kurma anlamına geldiği tespitini yapıyor.

Şimdi başta FKP olmak üzere, Filipinlerdeki tüm örgütlü devrimci güçler yoğun saldırı altında. Fakat bu yeni askeri faşist darbe de, sonu görünen askeri faşist diktatörlüğün ömrünü fazla uzatamayacaktır. Darbe ekilen rüzgârdır. Rüzgâr ekenler Filipinler halkının fırtınasıyla hak ettiklerini bulacaktır. Bundan yirmi yıl önce yıkılmaz sanılan Marcos rejimini yıkan halk hareketi bugünün Marcoslarını da er geç devirecektir.

Kuzey Kürdistan,Türkiyeli Bolşevikler olarak Filipin halkına ve FKP'ye buradan mücadele selamlarımızı iletiyor, "Mücadeleniz mücadelemizdir!" diyoruz.

27 Şubat 2006

İşçilere, emekçilere gerekli olan demokrasi işçi sınıfı önderliğinde halk demokrasisidir, sosyalist demokrasidir. Sömürüye izin vermeyen, sömürücülere demokrasi tanımayan bir demokrasidir bu. Büyük insanlığın, emekçilerin demokrasisi. Uğrunda mücadele edilmesi gereken demokrasi bu demokrasidir. Bu demokrasi mücadelesi, gerçekte sömürüyü, sömürü sistemini yıkmayı hedefleyen devrim mücadelesinin bir parçası olarak yürütülmek zorundadır. Gerçek anlamda demokrasi isteyen, gerçek anlamda faşizmin tarihe gömülmesini isteyen, faşizmin ekonomik temelini, tekelci sermaye diktatörlüğünü, emperyalizmi yıkmaya yönelmek, devrime yönelmek, devrim için mücadele etmek zorundadır.

İşçiler, emekçiler;

Gerçek demokrasi devrimle kazanılacaktır. Gerçek demokrasi için, devrim için, sosyalizm için Bolşevik saflarda birleşin!

BOLŞEVİK PARTİZAN